

Tình Yêu Gõ Cửa Lúc Nào Em Chẳng Hay

Contents

Tình Yêu Gõ Cửa Lúc Nào Em Chẳng Hay	1
1.	1
2. Chap1: Oan Gia Ngõ Hẹp	2
3. Chap2: Sao Mà Đáng Gét Thế Nhi???	3
4. Chap 3: Nước Mắt Của Thành Công	7
5. Chap 4: Phía Sau Nụ Cười	11
6. Chap 5 : Nhật Nắng Bên Đường	16
7. Chap 6: Hội Ngộ	19
8. Chap 7: Trái Tim Của Gió	21
9. Chap 8: Vụt Bay	26
10. Chap 9: Gõ Cửa Yêu Thương	30
11. Chap 10: Suy Nghĩ	35
12. Chap 11: Tôi Hạnh Phúc	36
13. Ngoại Truyện: Sinh Nhật Trang	39

Tình Yêu Gõ Cửa Lúc Nào Em Chẳng Hay

Giới thiệu

hãy coi tớ như một cô bé yếu đuối luôn cần sự che chở của cậu. Một cô gái bướng bỉnh không chịu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-go-cua-luc-nao-em-chang-hay>

1.

- Tác giả: TY
- Nhân vật :

+ trang xinh xắn, học giỏi, là ước mơ của bao chàng trai. Nhưng tính cách tiểu thư, chảnh và bướng bỉnh. Châm ngôn của nhỏ là ” không chảnh mất sang”

+ Vi; bạn thân của trang từ bé. Cũng là 1 tiểu thư nhưng rất hòa đồng, cởi mở và vui vẻ. Rất sắc sảo và giao tiếp rất tốt

+ Phan: boy nhà giàu học giỏi. Mới gặp Trang nhưng đã như kẻ thù truyền kiếp tái ngộ. Rất galăng lịch sự. Biết cách ăn điểm trong mắt các cô gái nhưng với Trang thì...

...Sẽ có nhiều nhân vật xuất hiện tùy bối cảnh.

- Nội dung; tình cảm lãng mạn. Kể về những mối tình tuổi học trong sáng đáng yêu và hết sức dễ thương. Mỗi nhân vật mỗi tính cách, sắc màu riêng. Rất cá tính và là điểm nhấn của câu chuyện. Tình yêu màu hồng của những ngày áo trắng đến trường....

p/s: Đây là truyện dài đầu tay của Ty. mong các bạn đón đọc và cho Ty xin ý kiến để có thêm kinh nghiệm.
^^

.....CHÚC CÁC BẠN ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ.....

2. Chap1: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhỏ trang vào trường như một điểm nhấn sáng nhất khối 10. thành tích học tập cực chuẩn. Gương mặt kute kiểu xinh nhì thì chẳng ai nhất. Gu ăn mặc hợp thời trang mà cũng tại nhà giàu nên tất nhiên phải thế. Từ nhỏ đến lớn sống theo đúng cách tiểu thư. Châm ngôn của nhỏ là ” không chảnh mất sang”

Ngày đầu tiên đi học, nhỏ mặc bộ đồng phục như bao học sinh khác nhưng căn bản là “người đẹp mặc gì cũng đẹp” nên từ lúc nhỏ bước chân xuống chiếc xe ô tô thì đã làm boy trường này lao đao. Làn da trắng hồng, đôi mắt to đen láy, chiếc mũi dọc dừa cao và đôi môi đỏ thắm không cần son. Phải gọi là cái đẹp mê li. Nhỏ cột tóc đuôi ngựa, để mái bằng sát chân mày cực xinh. nhỏ không quan tâm đến những cặp mắt cứ chăm chăm nhìn mình, đi thẳng lên tầng 2, tìm cái lớp mà nhỏ sẽ gắn bó trong những ngày tháng học cấp 3.

Đi thẳng vào lớp 10T1. Trang tiến thẳng tới cái bàn cuối cùng, lấy trong cặp ra chiếc máy nghe nhạc với cuốn tiểu thuyết tình yêu dày cộm. Nở vừa nghe nhạc vừa đọc, không để ý đến những gì xung quanh nó:

- Này! trống rồi kìa

Nó quay sang, hơi bất ngờ:

- Ô ?? ngồi đây lúc nào thế??

- Từ nãy giờ.

- Ừ.

Nhỏ tháo phone, cất đồ vào cặp rồi lặng lẽ ngồi nghe cô giáo chủ nhiệm mới giới thiệu qua về trường và đọc nội quy. Thỉnh thoảng mắt nhỏ hướng ra cửa sổ:

- Ê ! tên gì thế?? : cái gã ngồi cạnh nhắc nhỏ trống vào thì thầm

Trang quay lại nhìn gã. đáng chuẩn, cao ráo. Không biết tính cách thế nào nhưng nhìn khuôn mặt rất tuấn tú. các đường nét trên khuôn mặt thì miễn chê nhưng sao mà mới gặp lần đầu mà trang thấy khó chịu:

- Tên người : trang đáp

- Ừ là người thì ai chả biết, nhưng nhà còn có số thì người ít ra cũng phải có tên chứ.

- Thì ông tự hỏi tự trả lời rồi còn gì ” Ê! tên gì thế? ” chẳng phải ông gọi tôi là Ê à. Tên Ê đấy!

- Khiếp, hỏi có cái tên thôi mà cũng chảnh thế

- Chảnh gì đâu, chảnh thì hỏi đã không trả lời rồi

- Thế cho tớ hỏi, Tên thật của bạn “Ê” là gì.
- Muốn hỏi thông tin người khác thì trước hết phải tự giới thiệu mình đi.
- À !! Phan, học cùng lớp thì chắc chẳng phải nói năm sinh số tuổi đâu nhĩ. (cười)
- Ai mà biết, lỡ ông bị đúp thì sao : trang cười 1 cái rõ ranh
- Bà... Bà...: Phan bị trang chọc tức

TỪNG....TỪNG....TỪNG..... tiếng trống vang lên kết thúc giờ nhận lớp

- PP ông, mai gặp lại: nhỏ cười híp mắt khi thấy gã Phan bị nhỏ chọc tức

Trang đi chậm chậm từ cầu thang xuống sân trường, nhỏ cầm trên tay chiếc điện thoại, bấm số rồi bắt đầu:

- Ê nhỏ kia, mới ngày đầu nhận lớp mà mày cho tao đi 1 mình thế à: trang nói trong điện thoại với vẻ trách móc

Đầu dây bên kia:

- Tao đâu biết, bỗng nhiên nổi hứng lôi tao về quê đúng hôm nay. Thế trường mới sao??
- Cũng được, sân rộng,... buổi đầu thì chỉ ngồi nghe nội quy thôi. Chán phèo.
- Tia được anh nào không??

Trang ra đến cổng trường rồi ngồi vào chiếc xe ô tô

- Tao là ai mà phải đi tia, ày nói lại (nhỏ cười lớn)
- Thôi em xin, cúp đây.
- Ủk. Hí

Vi là bạn thân với trang từ cái thuở mà 2 đứa pi po tập nói. Ngày đầu đi học, bộ đôi sát thủ mới chỉ xuất hiện 1 mẫu. Vì vui tính, boy nào mà nhỏ nhắm vào thì chưa đến 2 lần nói chuyện thì nhỏ đã đồn cho bay rě chứ chẳng nói chơi.

Sáng thứ 3 (ngày thứ 2 đến trường mới) : 6h40 A.M

- Mày có xuống ngay không thì bảo, muộn bây giờ: Vi hét lớn trong điện thoại
- Xuống rồi, mày dư tiền điện thoại quá. Trang mở cửa đi vào trong xe
- Mới sáng sớm mày hiền hiền chút tao nhờ : trang nói giọng ngọt sớt cho nhỏ bạn thân hạ hỏa
- Hẹn mày 6h20 tao đến mà 6h40 mày mới xuống. Bực hết cả người : Vi

Hai bà tám đi trên đường chả biết buồn được bao nhiêu dưa lê rồi. Trang và Vi bước ra khỏi ô tô, đan tay nhau đi vào trường. Hôm qua chỉ 1 mình Trang thôi đã khiến bao con mắt phải ngẩng nhìn, giờ cả Vi nữa khiến nam sinh trong trường bắt đầu rầm rì ồn ã:

- NS1 (nam sinh 1); năm nay toàn thấy girl xinh không thể
- NS2: 2 bé này như sao hàn quốc nhĩ.
- NS3,4: gái xinh gái đẹp tụi bay ơi

.....

3. Chap2: Sao Mà Đáng Gét Thế Nhĩ???

2 nhỏ chẳng để ý lắm vì những điều như thế xảy ra thường xuyên trong cuộc sống của chúng nó. Vì háo hức hơn Trang vì hôm nay là lần đầu tiên nó bước chân vào trường mới. Trang đi thẳng vào cái bàn gần cửa sổ cuối lớp, vẫn như hôm qua, 1 máy nghe nhạc, 1 cuốn tiểu thuyết. Vi thả cặp ngay 1 bên chỗ Trang ngồi rồi bay thẳng lên với mấy bà tám ở phía trên để giới thiệu làm quen. Vì sôi nổi, hòa đồng và có khả năng giao

tiếp tốt (nên quan hệ rộng ^^). Chả biết nó làm gì mà cả đám ở trên cười ầm lên. Vì nó chạy xuống chỗ trang:

- Lại làm quen với bạn mới đi mày.
- Thôi ! chả phải nghề của tao
- Thế ra đây tao giới thiệu cho luôn.
- Thôi mày ra nói chuyện đi, tao chả ham.

Bỗng 1 tiếng nói xen ngang cuộc trò chuyện:

- Bạn ơi, chỗ này của mình.

Vi quay đầu lại phía phát ra tiếng nói, sắp đáp trả thì bị trang cướp lời:

- Có giấy tờ nào chứng nhận chỗ này thuộc quyền sở hữu của bạn à??

Phan cười khẩy, đáp:

- Giống như bạn thôi, mình ngồi đây trước thì đây là chỗ của mình.
- Con trai gì mà nhỏ nhen thế: Trang hằn học

Vi thấy tình hình căng lên, nói nhẹ nhàng:

- Bạn nhường mình ngồi đây với nhỏ bạn thân nhé, Tại nó thích ngồi cạnh cửa sổ nên...
- Mình xin lỗi, thế 2 bạn lên kia đi. Trên kia cũng có cửa sổ kìa. Mình thích ngồi chỗ này. Đưa nhỏ ” CHẢNH ” này đi luôn càng tốt : Phan nói móc
- Uk thế đấy. Đã thế không đi. Ngồi đây cho tức. Vi, mày ngồi trên tao ý : Trang
- Ồ! thế tao ngồi đây, quay lại là tám với mày tốt.

TỪNG....TỪNG....TỪNG, tiếng trống vang lên, giờ học mới bắt đầu

Trong tuần học đầu tiên thì các thầy cô đa phần là các thầy cô giới thiệu với học sinh về môn học, làm quen với học sinh mới là chính. Còn Trang với Phan dù mới gặp nhau nhưng cứ như kẻ thù truyền kiếp tái ngộ, ngày nào cũng đấu võ miệng:

GIỜ ANH:

- Xê ra, xê ra. Chia bàn rồi, lần chỉ là tôi oánh cho đấy : trang
- Con gái gì mà điệu ngoa :phan
- Con gái phải điệu mới là con gái, chứ ông mà điệu ngoa người ta bảo ông đồ đàn bà. ha ha -trang cười đáp xoáy

GIỜ VĂN:

- Ngủ cái gì mà ngủ. Hèn gì cứ đòi ngồi bàn cuối. Đã thế tôi chọc không cho ông ngủ.
- Sao bà lảm chuyện thế. Tôi làm gì kệ tôi việc bà à.
- Uk. Ai bảo ông đáng ghét quá làm gì.

(cứ như thế, Phan và Trang cứ trong tình trạng như nước với lửa)

.....

Sáng chủ nhật. 9h A.M

- Đi shopping với tao đi - Trang nói trong điện thoại.
- Tao đi chơi với bồ rồi. Mày chịu khó đi 1 mình đi - Vi
- Con diên này. Bảo tao đi 1 mình thì ở nhà còn hơn. CÚP

10h30A.M

- AAAAAA. Điên quá đi, chủ nhật mà phải chôn chân ở nhà. Con nhỏ đáng gét, bỏ bạn theo ck.

Trang chán ở nhà, lôi cái xe đạp điện trong gara , phóng vèo vèo. nó mặc chiếc áo sơ mi trắng sơ vin với chiếc quần cặp cao. Mái tóc đen lầy bay bay trong gió. Nó cứ thế mà phóng đi chứ chưa nghĩ sẽ đi đâu 1 mình.

Ừ Ừ Ừ, chiếc xe chậm dần. Nó lúc này mới để ý xe sắp hết điện. TỪ lúc lên cấp 3 tới giờ, hôm thì đi chung ô tô vs Vi, hôm thì 1 mình nó đến trường. Toàn có người đưa đi đón về nên đâu để ý đến chiếc xe không được sạc điện. Trang loay hoay lục túi sách tìm điện thoại:

- A. thôi chết rồi. Lúc sáng bực nhỏ Vi quá thả điện thoại trên giường quên lấy rồi. Ngày gì mà đen thế không biết.

Trang đang khổ sở với chiếc xe thì:

- Cô em. Cần anh giúp không: 1 gã phóng xe máy lại gần nhỏ.

Trang đạp xe 1 cách chậm chạp. không thèm trả lời lời ngỏ ý giúp đỡ vừa rồi.

- Ê, con em. Không có miệng à

- Xéo đi. - Trang tức giận

- Xinh mà chảnh chó thế - hấn nói bằng giọng điệu cợt

- Kệ tao, cút đi: nó bắt đầu lo lắng và có chút sợ hãi vì thằng cho này cứ bám theo nó, toàn nói những câu làm nó khó chịu.

Thằng cha bệnh hoạn vẫn cứ bám theo trang, Trang điên tiết gắt lên :

- Mà hết đường rồi à mà cứ bám theo tao thế thằng điên. @@

- Anh chỉ đi đường có người đẹp thôi : cười khẩy

Trang dừng xe lại ở chỗ đông người, lấy 1 hơi dài, hét lớn:

- Cứu tôi với, biến.....biến thái.....

Tiếng hét của trang thu hút mọi ánh mắt của người đi đường, thấy tình hình không ổn. Gã bệnh hoạn rú ga phóng thật nhanh đi nhưng vẫn quay lại hét lớn lên :

- Mà ngon lắm con chó ạ.

Trang thở phào, gắng sức đạp thật nhanh đến trung tâm thương mại. Gửi xe sạc ở gara rồi nhỏ cứ liêu xiêu đi vào gian quần áo. Đúng là đi 1 mình như không. Lại còn cái chuyện ban nãy làm nhỏ thần thờ lơ đãng như mất hồn.

- Không biết đường à mà cứ thần thờ lơ đãng kia đồ hâm kia :cái giọng nói quen quen vang lên làm nó bưng tỉnh.

- Kệ tôi. Liên quan gì đến ông mà ông lăm lăm chuyện thế

- Sao không liên quan, bà đứng chắn đường tôi đấy.

- A! thế ai bảo ông đứng trước mặt tôi làm gì, ông chắn đường tôi thì có

Phan quay đầu bỏ đi, 1 giọng nói ới ới phía sau:

- Ê Ê đợi tôi với.

- Theo tôi làm gì, quen à: cái giọng nói lạnh tanh đáng gét đó

Sợ hãi như 1 quả bóng bay bơm quá tay phát nổ. Trang khóc òa lên như 1 cô bé lạc mẹ. Nó khóc, mà nó cũng không biết vì sao nó lại khóc. Có lẽ tại gã bệnh hoạn lúc nãy làm nó rất sợ. Phan bất ngờ khi thấy Trang mới 1 phút trước đó còn làm vẻ rõ kiêu sa thể mà thoáng chốc nước mắt sụt sùi. Phan kéo tay Trang

lên sân thượng của trung tâm thương mại. Ở đây toàn cây xanh, không khí rất trong lành. Trên chiếc xích đu xinh xinh, Trang ngồi đó không nói gì nhưng nhỏ đã nín khóc. Thấy Trang không còn khóc nữa, Phan mới hỏi:

- Bà bị gì thế. Lớn rồi chứ không còn nhỏ nữa đâu mà đòi cựa sừng làm ghê. Sao mà khóc to thế không biết, nói nghe đi : thói quen khó đổi, vẫn cái giọng châm chọc

Trang lặng người, kể cho Phan sự xui xẻo của nó trong ngày chủ nhật đáng ghét này.

- hơ hơ hơ. Sợ như thế mà vẫn đánh mắt ra mà cãi cùn. hơ hơ: Phan cười rõ to

- Ê bị điên à, muốn nghe nên mới kể. Biết thế cóc thêm kể cho ông : Trang tức tòi

Nín cười, Phan quay sang:

- hơ hơ!!!!!! thế hết sợ chưa. Đi chơi không???

Trang ngược đầu lên:

- Cóc thêm đi với đồ điên như ông. Không người ta tưởng tôi bệnh như ông hốt chung vào bệnh viện thì khốn lắm.

- Bà nói đấy nhé, lát về 1 mình cho thằng cha khác nó gẹo rồi mà khóc nhé : lại cái giọng châm chọc

- O O.

- O gì mà ơ. an tâm đi, Tôi không bán bà đi đâu mà lo. Mà bà có cho cũng chẳng ai thèm hưởng gì là bán.

- Đồ điên kia. Chán cơm thèm cháo rồi à

.....

Sau khoảng 30p đi trên đường cũng chính là 30p 2 cái miệng cứ hoạt động liên hồi. Trước mắt Trang là cả 1 đồng cỏ xanh bát ngát. Nhỏ ngẩn người trước cảnh đẹp của thiên nhiên. Mùi cỏ thơm nhẹ nhàng phảng phất dễ chịu. Phía xa là cánh đồng hoa cúc bát 1 màu vàng. Trang thích thú đặt lưng nằm trên đồng cỏ xanh mượt mềm mại.

Tách! Tách!

Trang ngồi dậy:

- Ông làm cái gì thế. Muốn chết à.

- Có làm gì đâu, chụp mấy pô dim hàng bà thôi: cười ranh ma

- Thích cười thế à, mà có lẽ chết ông cũng cười nhỉ.

- Chết thì càng phải cười chứ sao.

- Cái máy ảnh đồ đâu ra thế?

- Vật bất li thân của tôi mà. Trong cái balo này ra.

Tách ! Tách !

- Ha ha. coi cái mặt bà này. Up lên có lẽ like ào ào. Thộn hết nói.

- gừm.....mặc xác ông. Ngồi đó mà tự kỉ với cái máy ảnh của ông đi.

Nói xong Trang chạy thẳng lại cánh đồng cúc thu hút ánh mắt của nhỏ từ lúc mới dừng xe.

- hic. đẹp thế này mà chả được chụp hình. Lần sau phải đưa Vi đi chụp mới được: Trang nói 1 mình

5.00 Pm

- Con về rồi ạ.

Trang lẳng lặng đi lên phòng sau khi nói chào 1 câu cho người trong nhà biết là nó đã về nhưng dù nó có chào thì cũng chẳng ai trả lời. Trong ngôi nhà đầy đủ tiện nghi, cách bố trí sang trọng quý phái. Rất đẹp

nhưng lặng thim không có lấy 1 tiếng người. Giúp việc trong nhà chỉ lẳng lẳng làm việc. Trang mở cửa rồi vào trong phòng, tắm xong rồi với lấy chiếc điện thoại. Toàn tin nhắn từ số của Vi với vài số lạ. Bỗng, tin nhắn mới: số lạ

- Ê về chưa??? =))))))

- Ai thế???

- Phan đẹp trai đây. Đang suy ngẫm nên đăng ảnh hay không đây. Đúng là xấu nên ảnh dim hàng lại càng cực xấu nhỏ.

- ừ. Điền đập chai thì có. Thử đăng rồi biết. Tôi cho ông biết tay.

- Oh thế à. xin lỗi nhé. tôi up rồi. pp con hâm.

Trang nhảy lại ngay cái máy tính. Há hốc miệng. Những bức ảnh này là lúc nó ở vườn cúc, chụp lúc nào??? nó chẳng biết. Nhưng phải công nhận là rất đẹp. Chụp ảnh rất có nghệ. ^^

4. Chap 3: Nước Mắt Của Thành Công

.....

Cuộc thi nam thanh nữ tú của các trường cấp 3 đã bắt đầu. Trang và Phan dễ dàng vượt qua các cặp cùng trường để dành cơ hội vào vòng trong. Cô của 2 đứa nó còn sợ cứ như nước với lửa cả ngày như thế này thì kiểu gì cũng rớt từ vòng gửi xe. Nhưng lúc tập thì khi nào cũng chỉ chóc với nhau, ông bảo trước bà cãi sau, thế mà lúc diễn thì rất ăn khớp và hút hồn người xem. Dễ dàng giành giải nhất cuộc thi trường, 2 đứa chuẩn bị sẵn sàng cho vòng thi tiếp theo.

- Ê đồ điền, ông có ngồi yên mà học thuộc hết trang này cho tôi không hả. Cô bảo thuộc hết nhường này mà sẵn sàng cho phần trả lời câu hỏi đấy.

- Tôi đi chơi bóng rổ đã. Có gì tôi đọc. Bà thích thì ngồi đó đọc 1 mình đi. pp

Phan phóng như bay ra khỏi phòng học. Có lẽ nó sợ đi chậm là Trang sẽ ghì cổ bắt nó ở lại.

- Xì! ông không đọc thì tôi cũng không đọc, tội gì mà chết giẫm ở đây. Hơ hơ.

8.00 P.m

tít..tít..bạn có tin nhắn mới.

- Hâm ơi! bà thuộc chưa. Thiên tài tôi đây đọc 1 lúc là thuộc hết cả tập lúc chiều bà đưa rồi. ==))))

Trang hí hoáy gửi tin trả lời.

- Xì! có nhường ấy mà không thuộc được thì tôi xử đẹp ông luôn chứ không cần khoe. Nhá

~)

- Đồ cụt non. lè lè

- Kệ tôi chứ. Mai chuẩn bị cho phần thi năng khiếu là vừa, học xong đi tập nhạc với tôi. Đến chiều đi chọn đồ là vừa.

- Ô, hát à??? Chán thế, nghĩ trò gì đặc sắc hơn đi.

- Không nghĩ được.

- Thế để tôi.

- Ông thì làm được cái gì. *&*&*

- Mai là biết. Tôi đi ngủ đây. Hâm ngủ đi.

- Lúc nào cũng ăn chơi ngủ nghỉ. Ngủ a bắt ông đi. lè lè.

Đạo gần đây 2 đứa hay nhắn tin với nhau. Vì cuộc thi này nên thường xuyên phải đi với nhau và gần như thời gian trong ngày đều phải ở gần nhau. Cả 2 đứa đều là trai xinh gái đẹp và là thành viên ưu tú nên cô chủ nhiệm không cần lo lắng nhiều, chỉ 1 điều duy nhất phải bận tâm là 3/4 ngày tại nó dành cho việc cãi nhau. (như tó vs mèo ý)

Ngày cuộc thi diễn ra cũng đã đến. Sau 1 tháng luyện tập và chuẩn bị.

- số báo danh 03. Tiếng MC vang lên: Trang và Phan đan tay nhau bước lên sân khấu.

vòng 1: thử sự ăn khớp . Cặp số 03 này vượt qua dễ dàng. Các tình huống, câu hỏi của giám khảo đều được cả 2 trả lời rất thuyết phục và gần như đạt được số điểm tuyệt đối.

vòng 2 : trang phục tuổi teen : 2 tín đồ thời trang dễ dàng vượt qua với số điểm cao ngất ngưỡng 10/10

vòng 3 : phần thi năng khiếu : Dưới sự dẫn dắt của Phan và sự cố gắng của Trang. Đây phía nói là phần thi mất nhiều thời gian và công sức nhất. Thay vì hát như các cặp đôi khác. Phan muốn thể hiện cá tính riêng biệt cho cặp đôi của mình.

2 đứa khoác trên mình bộ đồ hip hop. đoạn nhạc của bài I got a boy cất lên sau khi MC giới thiệu xong. Những động tác thể hiện rất chuyên nghiệp như 1 dance thực thụ thu hút tất cả ánh mắt trong hội trường. Pụt, ánh đèn sân khấu trở nên nhấp nháy. Phan giật phất chiếc áo ngoài ra, Trang gỡ chân váy. Như phép thuật thay đồ trong chốc lát. Phan mặc chiếc áo thun màu đen rất phong cách. Chân váy của Trang bây giờ trở thành 1 chiếc quần đùi gấp gấu đẹp tuyệt. Từ động tác dứt khoát mạnh mẽ, nhạc bỗng chốc chuyển sang trouble maker. Động tác uyển chuyển sexy đầy quyến rũ. Để hợp với phong cách tuổi teen nên vũ đạo cũng được thay đổi rất nhiều.

Nắm tay cúi chào khán giả. Cả 2 được bao quanh bởi những tràng pháo tay và những lời khen không ngớt. Hồi hộp từng giây đợt chờ kết quả

- 9,75 là số điểm của cặp đôi 03

Trong tiếng hò hét vỗ tay âm ỹ dưới khán đài. Cả 2 đều cười thật tươi. 2 bàn tay nắm chặt đầy vui mừng. Những cặp xuất sắc nhất đứng lên nhận giải. Sau 1 tháng gian khổ cả 2 đã thành công. Trong nụ cười rạng rỡ của chiến thắng, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn chả lẫn trên má Trang. Phan nắm tay Trang thật chặt, nhẹ nhàng cầm mic và cảm ơn tất cả mọi người đã bầu chọn ình, cảm ơn tất cả mọi người có mặt trong cuộc thi.

.....quay lại lúc tập luyện.....

- cái gì??? thay vì hát ông bắt tôi tập nhảy á??? : Trang há hốc miệng

- uk. thể cho nó đọc.

- Nhưng mà từ bé giờ tôi có biết nhảy là gì đâu. Sao mà làm được. khó lắm.

- Thế nên tôi sẽ tập cho bà. không sao đâu. dễ mà.

Sau 1 lúc lưỡng lự :

- ok, thử xem sao.

Suất quãng thời gian luyện tập, có những lúc Trang dường như bỏ cuộc. Có lúc chân nhỏ còn bị sái, trên người toàn vết bầm. Những lúc nó đau mà la toáng lên cầu giân, Phan đều nhẹ nhàng chăm sóc cho những vết thương rồi an cần dỗ dành nó như 1 đứa trẻ.

.....Present.....

- cặp số 03 sẽ được thay mặt, đại diện cho trường nhận giải thưởng là 1 chuyến du lịch. Các em có thể đi cùng người thân và bạn bè, thầy cô của mình. Tối thiểu 10 người: tiếng MC pha lẫn những âm thanh ồn ã.

0h 45p

hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi anh, hay để chắc chắn anh: tiếng nhạc chuông vang lên. Trang vơ lấy chiếc điện thoại:

- a lô
- ngủ rồi à ??
- chưa. gần.
- ờ! hôm nay mệt nhĩ. Mai bà đi với ai??
- Thì với Vi thôi. Nhưng sợ nó chẳng chịu đi. Duy với nó bám nhau như sam mà.
- Thế thì lôi cả 2 đi, Dù gì cũng đang được nghỉ 1 tuần mà. Thầy cô không đi đâu. Toàn quyền tụi mình thôi.
- oh. thế thì 4 người.
- uk. Thôi ngủ đi mai đi sớm. ngủ ngon nha hân
- cái đồ điên này.

cúp

.....

Chuẩn bị thi u thi u vào giấc ngủ:

hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi anh, hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì, rồi nói cho em nghe.....: tiếng nhạc chuông lại vang lên.

- alô : Trang nhắc máy với giọng ửu oải

.....Trang pov's.....

(Không biết xem đồng hồ chắc. Mà giờ rồi mà còn gọi.)

.....end pov's.....

Trong điện thoại, không biết nó nghe thấy gì mà thay đồ phóng như bay ra khỏi nhà.

.....

9h30 A.M. Tại sân bay. 2 cô gái với gương mặt tuyệt vời có chung đôi mắt to tròn đen láy, khoác trên mình 2 bộ váy voan hồng phấn dịu dàng giống hệt nhau. Trên đôi môi trái tim đỏ thắm không ngớt nụ cười. Đó là Trang và An Na.

Vi đi cùng Duy và Phan. Bỗng nhiên nhìn thấy 2 gương mặt đó, nó A lên 1 tiếng tỏ rõ sự bất ngờ và niềm vui, chạy vội lại ôm chầm cô gái đó:

- Chị An Na, chị về lúc nào mà bất ngờ thế : Vi
- Chị về lúc rạng sáng. Về đúng giờ quá nên con nhỏ này ca cẩm sáng giờ đây : An Na
- Xì. có ai 1h sáng gọi em ra sân bay đón như chị nữa không chứ. Về cũng không báo cho ai 1 tiếng.
- Bất ngờ nó mới vui chứ. Mà khi được nhỏ em đáng ghét hộ tống chứ. Hơ hơ : An Na

....palapala (mấy chị chém gió)

- Cho tôi hỏi có chuyện gì đang diễn ra thế được không?? : Phan

Để giải đáp thắc mắc ấy gã boy đang thần người không hiểu đầu đuôi của nheo gì. Phan mạnh miệng lên tiếng. An Na quay qua nhìn, lúc này mới để ý đến sự xuất hiện của những người lạ mặt.

- Đây là... ?? : An Na
- À, tại bất ngờ quá nên em quên giới thiệu. Người đẹp chai đứng bên tay phải chị là Duy, người iu của em. Tiếp bên cạnh Duy là Phan, bạn cùng lớp với tụi em. Còn đây là ai thì... : Vi
- Đây là Huy, anh trai tôi. Sẽ cùng chúng ta trong chuyến đi này. chị này là ai Vi, : Phan

- Là chị An Na. Chị của Trang. Có lẽ là hơn tuổi tất cả những người ở đây : Vi

- Chị Là AN NA. Du học ở Pháp. Trường chị được nghỉ 1 tháng nên chị về nhà. Rồi bị nó kéo đến đây. : an na

SAu màn chào hỏi. Tất cả 6 người lên máy bên. Chuyến bay sẽ đưa họ đến với biển Angel, bãi biển tuyệt đẹp của thế giới.

” QUÝ KHÁCH CHÚ Ý, MÁY BAY SẮP HẠ CÁNH TRONG 5P NỮA ” : Giọng của cơ trưởng phát ra từ các loa quanh máy bay. Lúc mới lên máy bay ai cũng cười tươi chuyện nọ chuyện kia tưng bừng nhưng đến lúc sắp hạ cánh trên mặt mỗi người đều hiện rõ sự mệt mỏi, Vi còn lìm đim ngủ trên vai Duy như 1 đứa trẻ. Trang chỉ chăm chú nhìn ra ngoài qua cửa sổ...

- A A A. Đúng là thành phố trong mơ. Đẹp thật. : Vi háo hức

- Kì này không biết đủ phim mà chụp hình nữa không : Phan

- Em biết chụp hình à?? Thế có lẽ chuyến đi này chị phiền em nhiều đấy : An Na

- Nếu chị muốn thì em sẵn sàng làm nhiếp ảnh của chị. Mà anh Huy chụp đẹp lắm, chị nhờ anh ấy tốt hơn em đấy : Phan

- Oh. Thế có phiền anh không HUy : An Na

- Không đâu. Chụp hình cho người đẹp không bao giờ là phiền cả. : Huy vừa cười vừa nói.

- Giờ có lẽ ai cũng mệt rồi. Tôi đi đặt phòng nhé. 6 người 6 phòng ok không : Duy

- Đặt 1 phòng đôi cho em với chị An Na đi : Trang nài giờ im lặng bỗng lên tiếng

- Uk. Thế mọi người chuẩn bị lên phingf nghỉ ngơi đi. Chiều nay 3h tụi mình sẽ đi chơi biển nhé : An Na

- Nhất trí : nói rồi cả đám tản về phòng mình.

Lúc cả đám đến khách sạn cũng đã 11h30. Sau 30p hì hục với đồng đồ đạc. 12h Huy mời cả hội xuống ăn cơm. An Na và HUy có vẻ nói chuyện rất hợp với nhau, Huy nói chuyện mà làm cả đám cười tít mắt. Duy cứ ân cần chăm sóc cho pé VI đang mệt mỏi sau chuyến đi và làm biếng ăn cơm, mè nheo với any ^^ . Cặp kì phùng địch thủ Trang và Phan thì mệnh ai nấy lo. Thịnh thoảng An Na lại gấp cho Trang đồ ăn nhưng nó lại chuyền qua bắt Vi ăn (biếng ăn).

- Xí. Người thì gây như que củi thế kia mà còn học đòi ăn chơi giữ eo nữa hả. : Phan

- Ai bảo tôi giữ eo hả. Không muốn ăn thì không ăn thôi. Chuyện của ông à : Trang

- Đâu, tại thấy có người phũ quá nên lên tiếng thế thôi. Không ăn chiều cả đám đi chơi không có sức ngồi nhà mà ăn vạ nhé : Phan nói giọng khích bác Trang

Nhỏ Trang trúng kế của Phan. Nhỏ ăn lấy ăn để hết thức ăn chị gấp cho nó lúc nãy trong bát. Nó ăn như bị bỏ đói mấy ngày rồi. 5 có miệng há toạc ra bất ngờ. Mới cách đó chưa đầy 1p nó còn ăn như mèo thế mà giờ ăn chẳng khác gì con heo.

3h P.M. tại bãi biển angel

3 chàng trai và 3 cô gái ung dung vui đùa trên bãi biển. 1 cô gái tay dung dăng nắm chặt 1 chàng trai. 2 cô gái còn lại mặc 2 bộ váy dài đến chân màu xanh lá miệng không ngớt nụ cười. 3 chàng trai với khuôn mặt thanh tú sắc sảo đến từng mm. 6 người bọn họ thu hút hết những con mắt xung quanh mê mẩn ngắm nhìn những con người xinh đẹp đó.

- Anh Huy đi chụp cho em vài pô nhé : An Na đề nghị

- Ok thôi. Thế 2 chị em chụp chung trước nhé : Huy

.....

- Oh. Mẫu đẹp nên ảnh khỏi nói luôn. 2 chị em ăn ảnh lắm. Mà chấm thì phải ở mức tuyệt vời ý chứ : Huy

- Anh nói quá. Tại anh chụp đẹp mà: An Na

- À, chị nhờ Phan chụp cho Trang vài po nhé. Chị vs anh Huy ra phía xuống kia chụp. Trang nó không dám ngồi xuống : An Na

- Ô. Chị này. : Trang vẽ cau có.

-Không thành vấn đề. Để bà chằn này lại em lo. Chị đi đi : Phan

- Đồ điên kia, ông bảo ai bà chằn thế. Sáng giờ chưa thử niềm vui của nắm đấm chưa sợ à : Trang

Chẳng phản ứng gì, Phan lôi tay Trang đi lại phía bãi cát trắng mịn màng ít người. Nói cách tập hình rồi chụp cho Trang ngon ơ như 1 thợ ảnh chuyên nghiệp. Trang và An Na rất thích chụp ảnh. Có cơ hội là sẵn sàng xông phi vì đam mê. ^^

Sau 1 ngày dài dằng dặc vui nhưng mệt. Về khách sạn, ăn xong mỗi đứa 1 hướng về phòng.

9h30, P.m. Tại Phòng của Trang và An Na, 1 chiến hữu xuất hiện tham gia và cuộc chiến đấu gối.

YA. BỤP BỤP.

- Eo, đánh nhẹ thôi. Mày muốn dùng gối đánh chết bạn mày à. : Trang

- Đừng lo em gái. Chị đây nữa mà.

Bụp. An Na dùng gối đánh mạnh và đầu Vi 1 cú đau điếng. Sau 1 hồi tham chiến, cả 3 mệt lử. Những chiếc gối được dùng làm vũ khí như muốn rách tươm ra. Cả 3 đều mệt thở dốc không ra hơi mà miệng vẫn cười toe toét. Cùng lúc đó, tại phòng của Phan, 3 chàng trai cũng chẳng kém cạnh. Mỗi người 1 laptop hóa thân vào các game thủ. Lung tung chưởng trên màn hình máy tính. Đêm đầu tiên của kì nghỉ diễn ra thật vui chứa đầy nụ cười.

Cứ lặng lẽ những ngày họ vui vẻ bên nhau rồi dần qua trong tíc tắc. 6 người lại quay về với cuộc sống tấp nập của mình.

5. Chap 4: Phía Sau Nụ Cười

Sau 4 ngày thả mình cùng biển. An Na nhận lịch được trường triệu tập nên phải bay qua Mĩ gấp. Phan và Huy cũng bị bố mẹ gọi tham gia cuộc họp cổ đông. Vì thế nên cả đám cùng về, kết thúc sớm chuyến đi.

.....

Về đến ngôi biệt thự lung linh. Trang kéo lê chiếc va li vào cửa. 1 người đàn ông nhanh nhẹn chạy đến xách chiếc va li, nhẹ nhàng cúi người hỏi:

- Tiểu thư An Na đâu ạ???
 - Chị ấy bay qua đó luôn rồi. Mấy ngày qua ở nhà thế nào.
 - Vẫn bình thường ạ. Ông bà chủ mấy ngày nay cũng không về nhà.

Trong ngôi nhà rộng lớn đầy đủ tiện nghi. Hàng lang dài chỉ nghe tiếng lộc cộc phát ra từ dày cửa Trang và bác quản gia. Từ nhỏ, Trang và An Na đã sống như 2 nàng công chúa muốn gì được nấy. Càng lớn càng xinh đẹp, thông minh. Bố mẹ luôn chìm đắm vào công việc, thời gian chăm sóc Trang và An Na rất ít, gửi gắm 2 đứa cho bác quản gia. Ngày lại ngày 2 cô gái lớn lên trong vỏ bọc của những nàng công chúa. Từ cách giao tiếp, các mối quan hệ đều mang tính chất xã giao. Trong các bữa tiệc lớn Trang và An Na đi cùng bố mẹ đều là để bố mẹ giới thiệu. Cuộc sống của 2 chị em từ nhỏ đã phải mang 1 lớp mặt nạ do bố mẹ tạo ra và nhiệm vụ của 2 đứa là phải tuân theo. Ngôi nhà càng lớn khiến Trang càng thấy trống trải. An Na chán ngấy những mối quan hệ cười cười nói nói rồi hệ bè nhau để tranh giành nên đã đi du học từ năm 17 tuổi. Trong ngôi nhà cô độc thiếu tiếng cười, luẩn quẩn quanh chỉ có bóng dáng vài cô giúp việc. Trang chạm trái bước vào phòng.

”yeppeo boiryeogo hwajangdo hago

johahadeon oseul ipgo nawassjyo
deo jal boiryeogo gin saengmeorido
jjalpe jareugo naon geo anayo”

Tiếng nhạc chuông của I know the feeling vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch:

- Gì thế mẹ : Trang

- 15p nữa có xe đến đón. Con chuẩn bị đi đi. Bữa tiệc này rất quan trọng. Mặc bộ lên trước mẹ nhờ người mang đến cho con ấy : Bà Hoa

- Con mới đi về, mệt lắm. Con không đi đâu : Trang

- Không đi cũng phải đi. Mẹ nói rồi đấy, bố con bảo nhất định phải đến.: bà Hoa

...bụp....tút...tút... tiếng ngắt máy lạnh lòng. Trang mở tủ lấy bộ váy. Đây là lần đầu nó mặc chiếc váy này. Chiếc váy màu đen dài đến đầu gối, ôm sát cơ thể mảnh mai của Trang. Thay đồ xong Trang được đưa đi made up. Bình thường không trang điểm đã xinh, giờ nhìn nhỏ như 1 thiên thần quyến rũ.

Chiếc xe dừng lại trước cánh cửa của khách sạn queen. Khách sạn 5 sao nổi tiếng trong giới thượng lưu. Các bữa tiệc lớn có quy mô nhất đều được tổ chức tại đây. Trang nhẹ nhàng bước xuống xe đi vào hàng lang khách sạn trong sự trầm trồ khen ngợi của mọi ánh mắt xung quanh. 1 cô gái mặc đồng phục khách sạn nhẹ nhàng cúi người, chỉ đường cho Trang.

- Mời tiểu thư đi lối này : Nhân viên khách sạn nhẹ nhàng

2 cánh cửa lớn được mở ra. Căn phòng sang trọng rộng lớn toàn những gương mặt nổi tiếng trong thương trường. Trang chậm rãi bước tới gần chỗ mẹ đang đứng, nhẹ nhàng cất tiếng nói:

- mẹ, con đến rồi : Trang

- Con đến rồi à. Chào cô chú đi, đây là cô Mai, chú đây là chồng cô Mai tên là Hoàng : Bà Hoa giới thiệu

- Con chào cô chú. Con là Yến Trang : Trang

-Ồ. Con gái của chị xinh đẹp quá : Bà Mai khen ngợi

1 chàng trai khôi ngô bước tới gần, đứng bên cạnh bà Mai.

- Bố, mẹ. Con tới rồi : chàng trai cất lời nói lạnh tanh

- ô. Con trai của anh chị đây à. Nhìn khôi ngô quá : Bà Hoa

- Có gì đâu chị, nhìn bé Trang xinh phải biết thế mà : Bà Mai

Trang chán ngấy trò giả tạo khen khen nịnh nịnh nhau của giới thượng lưu. Nó nhanh ý với lấy 1 ly nước cam.

- Con xin phép ạ. Con lại nói chuyện với vài vị khách đầu kia : Trang

- Uk, con đi đi. Bé Trang xã giao tốt nhỉ : Ông Hoàng

Cổ bước thật nhanh ra phía ban công, Trang muốn yên tĩnh. Nó trầm tư nhìn về phía xa xăm. Cuộc sống của nó luôn là 1 mớ giả tạo. Làm ăn, công việc, các mối quan hệ đều được đặt lên hàng đầu. Vốn dĩ nó không thích đến chỗ đông người, nhất là mấy chỗ tiệc tùng xã giao như thế này.

- Sao em bảo lại nói chuyện với mấy vị khách mà. Sao lên ra đây : chàng trai ban nãy bỗng từ đâu xuất hiện, cắt ngang mạch suy nghĩ của nó.

- Lấy cớ trốn thôi : Nói xong Trang quay ngoắt người đi.

- Em giống anh thật, không thích mấy thứ tiệc tùng nhằm nhí như thế này. Đột lốt con ngoan nghe lời cúi cổ nghe theo sự sắp đặt của người khác.

- Ai nói với anh là tôi không thích tiệc tùng, ai nói là tôi cứ đầu nghe theo sự sắp đặt của người khác. Hơn nữa, tôi quen anh à??

- Đây không phải lần đầu anh gặp em.

- Gặp lần nào rồi à??? Mà thôi tôi không quan tâm, mặc kệ anh. Tôi đi trước đây

Hắn nói từ nào là trúng tim đen câu đó. Trang tức giận quay mặt đi không thèm nhìn lại. Nhưng bị 1 bàn tay nắm chặt giật lại về sau làm Trang ngã vào 1 vòng tay.

Cách đó không xa, có 1 người đứng nhìn. Nét mặt người đó tối sầm lại, tức giận bỏ đi dù vừa mới tới.

- Đau. Buông ra : Trang nói với giọng phẫn nộ, hết phăng bàn tay đang nắm chặt lấy nó.

- Anh nói trước với em 1 điều. Chúng ta sắp đính hôn rồi, tất nhiên là anh không hứng thú điều đó. Nói cho em biết thế, không muốn nghe thì thôi.

- Anh nói cái gì thế. Tôi gặp anh chưa nổi 10p. THậm chí anh tên gì tôi còn không biết. Nói gì đến đính với chả hôn : Trang

- Chúng ta không có quyền quyết định chuyện đó. Mấy ông bà lên kế hoạch từ lần đầu tiên anh gặp em rồi. Mà quên giới thiệu, anh tên Thành Phong

- Càng nói càng nhảm. Thôi mặc kệ anh. Tôi về đây.

Trang quay về nhà với cái đầu nặng trĩu suy nghĩ

- Gì mà đính hôn chứ. Thằng cha đó mơ ngày nói lung tung à. AAAAAA điên á đi mất

Những lúc cần xả đi những mớ bòng bong trong đầu là y như rằng, Trang nhấn số Vi nhanh chóng xả hết những gì nó nghĩ cho con bạn thân.

- Mà nói cái gì á. Đùa tao à : Vi hét lớn trong điện thoại

- không biết thằng cha đó đùa hay thật nữa. Nhưng mà tao có giựt cảm không lành mà ạ : Trang

- hỏi ba mẹ mà đi cho an toàn. Còn Phan nữa mà. Vi

- Phan thì sao???? Liên quan gì đâu?? : Trang

- Ai mà biết liên quan hay không. hơơ. Thôi có gì mà phone hỏi đi cho an toàn. tao buồn ngủ quá. pp mà nhé.

....last...

- Sao bỗng nhiên nổi hứng lôi tôi đi leo núi với ông thế. Rảnh quá nhỉ : Trang

- Ủ. Không rảnh chứ gì nữa. Đến đảo angel mà không thăm ngọn núi này thì tiếc lắm : Phan

- Thế sao không lôi mấy người kia theo cùng : Trang

- Không thích. Mà hỏi lắm thế. Đi cho cẩn thận, đường toàn đá. Lơ là 1 cái là ngã lăn quay đấy : Phan

- Ak, tuổi kia. Lại kia chơi đi.

- Ồ. Bà hiếu động nhỉ.

- Hì kệ tui. Mà sao không mua cái gậy mà chống. Leo dễ hơn mà.

- Ai suy nghĩ như thế là ngốc nhất. Gậy chống lỡ ngã nó đâm vào người thì nguy lắm : Phan

- Thế thì mình phải chủ động chứ : Trang

- Biết ngã lúc nào mà chủ động, nắm tay tôi chặt vào. Ngã tôi còn đỡ được bà : Phan

- Ngã tôi lôi ông ngã theo luôn. Hahaha

Lúc đặt chân đến đỉnh núi, Trang hào hứng với cảnh đẹp nơi đây. Chẳng biết có bao nhiêu là loại hoa nữa. Phải nói là tuyệt vời. Thiên cảnh như trong mơ, mùi hoa cỏ dịu dịu hòa quện cùng những chú bướm bay

vòn. 1 thác nước chảy ào ào, nước trong veo được thả những cánh hoa thơm thoang thoảng. Phan kéo tay Trang:

- Lại kia chơi không : Phan

- Có chứ. Ở mà sao đây toàn là đôi 1 nam 1 nữ đi vs nhau thế nhỉ ???

- Vì đây là núi....mà thôi.

- Núi gì?? nói đi.

- Thôi.

...Now..

Lớp học hôm nay yên tĩnh lạ thường. Chính xác không phải yên tĩnh mà là có 1 người quá trầm tư khiên 1 người cũng bị ảnh hưởng tâm trạng.

- Ê ! Này ! Ông điếc hả Phan : Trang

- Hôm nay nữa là nghỉ hè rồi. Ông bị cái gì thế : Trang

Vẻ mặt lạnh như tiền, giọng nói Phan pha chút tức giận

- Lúc tối tôi thấy có 1 đôi nam nữ tênh tở ở hành lang khách sạn queen's trong bữa tiệc doanh nhân ý. Làm tôi thấy kinh tởm. : Phan

- Nói lung tung cái gì thế : Trang

- Thấy sao nói vậy. Tôi không ngờ ai đó dễ dãi thật. Lại còn ôm chứ. Ghê nhỉ : Phan

- Uk. Tôi thế đấy, thì sao. Chuyện của ông à. Tôi làm gì là quyền của tôi. Ông đừng có bày đặt xía xối ở đây : Trang

CHẳng nói chẳng rằng, Phan xách cặp bỏ ra khỏi lớp. 2 ngày Phan không đến trường. Dù đã thi xong, có đi học thì cũng chẳng làm gì nhưng Phan cũng không liên lạc gì với mọi người, nhất là Trang.

- Mẹ quyền gì mà đòi sắp đặt tình cảm của con. Không đính hôn đính hiếc gì hết, mẹ thích thì tự đi mà làm. Con không thèm : Trang

- Con không tưởng tượng được nguồn lợi khi 2 công ty hợp tác với nhau đâu. Để cổ phiếu của công ty tăng giá, con phải làm như vậy. : Bà hoa

- Cuộc sống hiện tại chưa đầy đủ sao. Những gì bố mẹ có chưa đủ sao. Con của mình mà còn đưa ra để đặt lên bàn cược. Người như thế có còn là bố là mẹ nữa không : Trang gào lên trong nước mắt

- Vì con là con của chúng ta nên càng không có quyền lựa chọn. Chốn thương trường này phải hi sinh tất cả vì lợi nhuận : Bà Hoa

- Chị An Na đi từ lúc 17 tuổi cũng vì như con sao, chị ấy chán ngấy mỗi khi đặt chân vào cái nhà này là đây sao. HỦ, chị ấy đi được thì con cũng đi được. Bố mẹ đừng có mơ mà nói về chuyện ” bố mẹ đặt đâu con ngồi đấy ” Như ngày xưa. : Trang

Vừa nói dứt câu Trang chạy như bay ra khỏi nhà. Đã gần 12h. Trang cứ chạy điên loạn, chạy trong vô thức mà nó chẳng biết nó đang đi đâu với bộ dạng như thế này. Nó thần thờ ngồi 1 mình trên chiếc xích đu ở công viên. Bất giác nó bấm số 1 người, chưa bao giờ nó thấy nhớ người đó như thế này dù giọng nó nghe được trong điện thoại lạnh băng.

- Tớ...tớ... : Trang khóc nức lên từng tiếng, không thể nói nổi 1 câu.

- Ở đâu, đang ở đâu, nói đi : Phan lo lắng gào lên

- Không...không... biết. Công viên...viên thì phải : Trang

- Ở yên đấy, đừng có đi đâu : Phan

Màn đêm bí ẩn bao phủ khắp mọi nơi, chẳng thể nhìn rõ được hình dạng bất cứ vật gì. Nhưng vẻ đẹp của Trang như tỏa sáng.

- Ngon thế em.

- Em tên gì vậy, cho bọn anh ngồi chung với

- Ngồi đây 1 mình buồn lắm. Ngồi với tụi anh cho vui nhé.

Trang ngồi im lìm như khúc gỗ. Nó không biết những gì đang diễn ra. Nó dường như không nghe thấy gì. Bởi tâm hồn nó đang nặng trĩu. Đến lúc tay nó bị 1 gã chạm vào, nó mới choàng tỉnh nhưng nó không thấy sợ mà ngược lại còn rất bình tĩnh.

- Em đi với bọn anh nhé.

- Đi chứ ngồi đây làm gì, em nhỉ.

Mấy gã sở khanh cứ lên tiếng liên tục, Trang nở 1 nụ cười khẩy khiến ai nhìn thấy cũng sồn gay ốc.

- Đi thì đi thôi. Mà tao nói trước. Tao bị HIV rồi. Đang chán đời đây. Muốn thử 1 phát không : Trang nói với giọng bất cần đời

Nghe xong câu Trang vừa nói. Máy gã kia mặt tối sầm lại. Nói khéo rồi nhanh chóng chuẩn ra khỏi tầm mắt của Trang. 1 bàn tay chạm nhẹ lên vai Trang từ phía sau, Trang không thèm ngoảnh mặt lên nhìn mà ném thẳng 1 câu:

- Không đi à. Hay muốn thử, thích tao chiều: Trang

- Trang, sao thế. Có chuyện gì vậy: Giọng nói ảm áp chứa đầy nỗi sợ hãi nhưng rất quen thuộc.

- Không có gì. Buồn nên ra đây ngồi chơi thôi : Trang

- Lúc nãy gọi cho tớ, Trang khóc phải không : Phan

- Không, khóc đâu. Chỉ là.. chỉ là... : Trang

- Chỉ là???? Có chuyện gì à, sao lại buồn, ra đây vào giờ này không biết sợ à : Phan

- Có gì mà sợ chứ. Thôi tớ về đây, đưa tớ về 1 đoạn được không: Trang nở 1 nụ cười buồn

- ừ : Phan đáp nhẹ

2 đứa lén lút lẻ đi qua những con đường trong im lặng. Thành phố yên tĩnh 1 cách đáng sợ.

- Cảm ơn nhé: Trang

- ừ. Thôi muộn rồi, vào nhà đi : Phan

- Tớ xin lỗi vì đã làm phiền. Ngủ ngon. : Trang

- Hôm nay,...: Phan chưa kịp nói, Trang đã bỏ vào nhà

Nó lê từng bước nặng nề vào phòng. Trên bàn học của nó có 1 bức thư: Nó lướt nhanh qua từng hàng chữ:

" mẹ xin lỗi, thật sự mẹ không muốn ép buộc con. Vì tình hình công ty gặp bất ổn, cách duy nhất là phải kết hợp với công ty Hoàng Mai. Con hãy vì bố mẹ, vì công ty, vì An Na mà chấp nhận sự thật này. Dù muốn nhưng con không thể ngăn được đâu, vì mọi việc đã được sắp xếp ổn thoả. Tảo hôn không có gì lạ trong thương trường, dù sao đây mới chỉ là đính hôn nên mẹ mong con hãy chấp nhận. Kí: mẹ của con "

Những dòng chữ tuy ngắn ngủn nhưng in sâu từng chữ vào não của nó. 1 ngày mệt lử, nó khó khăn chìm sâu vào giấc ngủ. Từ lúc nó bị ép buộc phải đính hôn với 1 người xa lạ, những giấc ngủ của nó không còn dài như trước, ngủ không ngon. Nó sống khép mình với bên ngoài, kể cả Vi.

nado Lovey Dovey Dovey uh oh uh oh

Lovey Dovey Dovey uh oh uh oh

teo isang honja dujima

i-je Lovey Dovey Dovey uh oh uh oh

Lovey Dovey Dovey uh oh uh oh

noneun odi ye yeah oh..

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó mệt mỏi nhấn nghe. Trong điện thoại vang lên 1 giọng nói xa lạ:

- Còn nhận ra anh chứ.
- Ai : Trang
- Chồng sắp cưới của em.
- Tôi không đùa với anh. Gì mà chồng chứ. Không quen. Mà sao anh có số tôi.
- Không quen cũng thành quen thôi. Biết làm sao được, trước đây cũng từng gặp rồi mà, Thành Phong. Sắp đính hôn mà cả số điện thoại cũng không biết thì vô tâm quá.
- Không liên quan. Không quen không cần giới thiệu. Tôi cúp máy đây : Trang nói với giọng lạnh tanh
- Anh có chuyện cần nói, về việc đính hôn của 2 chúng ta lần này : Thành Phong

Trong chốc lát, Trang sững người, ngoan ngoãn lắng nghe.

- Anh biết trong chuyện này em không muốn và anh cũng thế. Vì anh đã có bạn gái và có vẻ như thái độ của em rất khó chịu. Trong chuyện làm ăn người ta sẵn sàng đánh đổi mọi thứ vì cái danh lợi họ nhận được. Bố mẹ chúng ta cũng thế, dù chúng ta có kịch liệt phản đối thế nào thì cũng không xoay chuyển được tình thế vì họ đã quyết rồi. Nhưng có 1 điều, bố mẹ anh rất ghét những kẻ hư hỏng. em hiểu ý anh chứ
- Anh muốn tôi là gái hư trước mặt bố mẹ anh sao.
- Tùy em quyết định, anh cho e biết cách duy nhất để ngăn chặn những gì đang diễn ra thôi. Anh cúp máy đây.

Tút...Tút...

6. Chap 5 : Nhật Nắng Bên Đường

Tiếng nhạc âm ỹ trong quán bar, ánh đèn nhấp nháy điên loạn. 1 cô gái ăn mặc sexy cực gợi cảm thu hút hết toàn bộ ánh mắt trong quán. Gương mặt thanh tú được trang điểm giả dạn. Cô lắc lư uốn éo đủ kiểu, chốc chốc lại uống hết vèo 1 cốc rượu mạnh. Miệng không ngừng la hét, cô điên cuồng trong tiếng nhạc.

.....

Tin tức được lan truyền chóng mặt trên các trang báo mạng, tin tức hot trong được đăng tải trên trang nhất các báo với đủ các tiêu đề câu khách “con gái thứ chưa đủ tuổi vị thành niên của tập đoàn thiên hoa hư hỏng ăn chơi” “đột lốp nai tơ nhưng bản chất cáo già” “con dâu tương lai của Hoàng mai là gái quán bar??? ”

- Hủy hôn ư. Không thể được. Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi : Bà Hoa
- Tôi không quan tâm, mọi tổn thất công ty tôi sẽ chịu trách nhiệm, còn hơn rước con gái ông bà về làm dâu : Bà mai
- ...tút...tút.. tiếng cúp máy gấp gáp. Bà hoa quay sang chỉ trích.
- Trang, ai dạy cho con cách này. Nói mau : Bà Hoa
- Không ai cả, mà có thì có lẽ là mẹ : Trang
- Con không tưởng tượng nổi mình vừa gây ra chuyện lớn gì đâu : Bà Hoa
- Con đã chuẩn bị sẵn sàng với mọi việc rồi. Con không quan tâm : Trang dứt lời rồi bỏ đi.

Cổ phiếu của công ty Sơn Hoa rớt giá nhanh chóng. Trong chốc mắt các khoản nợ được giấu kín bị vỡ. Hàng trăm cuộc điện thoại liên tục gọi điện đến công ty yêu cầu hủy hợp đồng. Tình thế công ty trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Bố mẹ của Trang bị kiện vì vi phạm hợp đồng. Tin dữ liên tiếp tìm đến với gia đình Trang. HAY tin gia đình có chuyện, AnNa bay cấp tốc về nhà ngay trong đêm.

- Trang đâu rồi bác : An Na

- TIểu thư trên phòng. Cô ăn chưa ạ : bác quản gia

- Tôi ăn rồi. BÁC về phong đi, tôi tự lo được. : an Na

Đứng trước căn phòng quen thuộc, AN NA gõ nhẹ cửa “cốc cốc” “cốc cốc”

- Em trong đó không : AN Na

- Mở cửa đi, không chị tự vào đó : an na

5p sau, cánh cửa được mở ra. Trang ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa sổ mắt đăm lệ, nó im lìm không nói 1 câu. An NA lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh:

- Không phải lỗi của em đâu, mọi chuyện dường như đã lường trước cả rồi.

Trang quay sang nhìn An Na với ánh mắt vô hồn:

- Dường như??? Thế chị biết chuyện em bị đính hôn từ trước sao???

- Không, chị không biết. Mẹ gọi điện nói hết mọi chuyện với chị thì mọi thứ đã diễn ra mất rồi. Chị không kịp ngăn lại nữa.

- Thực ra chị có biết chuyện này hay không : Trang hét lớn

- Chị nói rồi, chị không biết. : An Na

- Ủ : Trang

- Em đừng lo, chị sẽ đưa công ty trở lại vị trí cũ. Mọi việc chị có thể lo, nhưng ngày mai em cần phải đi với chị đến gặp đối tác : AN Na

- Em không đi, không muốn đi : Trang

- Bố mẹ đã nhắm đến công ty Hoàng MAi để xin giúp đỡ bằng việc đính hôn này, nhưng em không chịu, chị không thể trách. Còn ngày mai nhất định em phải đi vì em cũng quen họ.

- QUen ư??? Ai??? SAo họ giúp mình, không biết công ty mình trên đà phá sản sao??

- Mai em biết, chị đi nghỉ đây. Đừng nghĩ nhiều nữa : An Na

Trong 1 quán cafe trang trí rất xinh và linh lung. An Na và Trang nhâm nhi 2 tách cafe sữa.

- Xin lỗi, mấylà đến đến lâu chưa?

- A. Anh Huy : Trang bất ngờ

- Bọn em đến trước giờ hẹn mà anh : an Na

- Chào em, lâu không gặp: Huy

- Vâng : Trang

- Ê đồ hâm kia. Bà không chào tôi à : Phan

- Xí. 1 hè không gặp mà gặp xong thấy vẫn ương như ngày nào : Trang

- Sao, không gặp thế có nhớ không. he he: Phan

- Cần gì phải nhớ. Mừng là khác: trang

Nhìn 2 cụ non Trạng Phần chí chóc với nhau mà An Na và Huy không nhịn nổi cười.

- Thôi, chúng ta vào chủ đề chính. Công ty của bọn anh sẽ đầu tư 1 khoản tiền lớn vào dự án của An Na để giúp công ty của các em vực lên. Điều kiện hợp đồng anh sẽ cho rất nhẹ nhàng, điều quan trọng là các em phải thu về được 1 khoản lời lớn : huy
- Nếu dự án này bất thành thì không chỉ công ty CHị An Na có chuyện mà bọn em cũng sẽ rất nguy hiểm vì anh Huy và em đứng ra trong chuyện này : Phan
- Ủ. Trước tiên chúng ta phải ra điều kiện hợp đồng rồi sẽ chính thức làm việc chung : An Na
- Bản dự án được vạch ra, cả 4 người cặm cụi với công việc, làm việc hết công suất của mình.
- Giờ nghỉ trưa rồi. Mọi người muốn ăn gì để em đi mua : trang
- Thôi mấy đứa ăn đi. Chị chưa đói : An Na
- Anh cũng thế : Huy
- Chỉ có con heo mập trong phòng này, cứ chốc chốc lại ăn mà vẫn kêu đói thôi : Phan
- Hahahahaha : Tiếng cười tràn ngập cả văn phòng. Trang đỏ mặt cãi bướng
- Đói thì ăn chứ sao. Ông buồn cười thật. Ít ra tôi siêng ăn chứ hơn ai đó người như que tắm boy không ra boy girl không ra girl...nhìn như lưỡng tính ý. : trang
- Hừ. Đồ cãi bướng. cho bà thắng 1 lần đấy : Phan không còn gì để nói
- À này. Đợt này mọi người có vẻ ăn ít quá. Để mai em trở tài nấu vài món đưa đến công ty ọi người ăn trưa nhé : trang
- Ủ ! Chị thấy nhớ mấy món em làm quá : An Na
- Chà. Anh chưa được ăn. Phải thử mới được : huy
- Hi Hi : Trang cười híp mí
- Xí. Anh chị cho Hâm này nấu coi chừng đưa toàn đồ khét cho tụi mình ăn đấy : Phan đá đểu làm trang chưa cười đã mặt đã bốc hỏa
- Ông không ăn thì thôi. lảm chuyện, nhiều miệng thế. Không làm tôi cụt hứng không chịu được à.
- Hì hì. Thôi tôi xin lỗi. Hạ hỏa hạ hỏa : Phan
- Trong ngày hè nóng bức khiến người ta bất chợt nổi nóng vô cớ hay mất nước liên tục. Với cái đầu thông minh, chỉ nấu 1 bữa trưa nhưng Trang cân nhắc rất kĩ chế độ dinh dưỡng sao cho phù hợp. 1 buổi sáng Trang không có mặt ở công ty khiến công ty yên tĩnh hẳn vì Phan có buồn miệng cũng chẳng kiếm ra ai để ghẹo.
- YAA. Em đến đây. Đúng giờ nghỉ trưa rồi, mọi người qua bàn ăn đi. : Trang nhanh nhẹn
- Thơm phức luôn ý : Huy
- Chà. Lâu lắm nhóc của chị mới vào bếp nhỉ : An Na
- HI, em chia mỗi người 1 khay rồi nhé. Của chị đây, của anh đây. Còn đây là của đồ điên đó. Mà Phan hẳn trốn đâu rồi chị : Trang
- À. Phan đi mua nước rồi, chắc sắp lên : An Na
- Oh. Thế càng tốt, cả nhà ngon miệng : Trang
- Woa, em có khiếu nấu ăn ghê. Em làm như trong nhà hàng luôn đấy: Huy
- Dạ. Em đệ ruột của đầu bếp nhà hàng Pháp mà anh : Trang ăn hì hục
- Em ăn từ từ thôi. Nghẹn đấy: An Na
- hần lên rồi. CHị nhớ đưa hần khay thức ăn đó nhé. Em có việc đi trước đây : Trang chạy ù đi làm mị người chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

- A Phan. CƠM Trang chuẩn bị đầy, ngon lắm. Em ăn đi : An Na
 - DẠ vâng : Phan nhanh chóng ngồi vào bàn ăn. Nhìn vào khay thức ăn trang trí cực đẹp, mới nhìn đã chảy nước dãi. Phan nhanh chóng ăn thử 1 miếng....nhìn 2 người đối diện ăn ngon lành mà nước mắt Phan cứ xối xả.
 - Phan sao thế. Cảm động quá hay sao mà nước mắt nước mũi tèm lem vậy : Huy
 - Em không cần phải xúc động thế. Ngon thì cứ ăn đi, dần ông con trai ai lại khóc vì mấy món ăn thế kia: An Na
 - Dạ....: Phan ngậm đắng nuốt cay, cố ăn thêm 1 xú rồi bay thẳng vào nahf vệ sinh. Khóa chặt cửa...
 - AAAA cay quá. Trời thì nóng như lửa đốt con nhỏ này mua nguyên chợ ớt cay về đầu độc mình chắc, hèn gì phần cơm của mình đồ ngòm nhưng khứ mùi kiểu gì mà nhìn ngon thế : Phan đau khổ nước mắt không ngừng rơi miệng ngậm đá.
- Sau 30p chóng chọi với cơn đau trong nhà vệ sinh. Phan quay vào văn phòng với cái miệng sưng húp như ong đốt. VỪA đứng trước cửa Phan đã nghe thấy giọng cười rõ to nghe mà rợn người. Mở cửa bước vào, 2 giọng cười tiếp theo lại vang lên khiến nó tức lộn ruột.
- Pha....n.....nem...em sao ..thế: An Na cười mà nói không ra hơi.
 - HAHA...thần..g em đẹp giai củ.a ..tôi. Miệng bị cái..gì thế haha ; huy
 - HAHAHAHAHA bạn...bạn tôi..ho...t đẹp trai ...quá dii. HAHA: TRang cười từ nãy giờ, thậm chí cười trước khi Phan vào làm An Na và huy tướng Tran bị mát. Giờ thì hiểu lí do.
- Ánh mắt sắc nhọn như tia đạn của Phan tia thẳng vào mặt Trang. Mặt nó lạnh như tiền, sách cặp, bịt khẩu trang, không nói không rằng đi 1 mạch. Nhìn thấy hành động tức giận đó, mọi người đều nín cười. Hồi ức của Trang trở dậy, đây là lần thứ 2 Trang nhìn thấy nó như thế.
- hic hic, mới cười có xú thôi mà. Nhưng giờ thì hay rồi, như thế là thằng nhóc này nổi khùng rồi : Huy
 - Nguy hiểm thế hả anh : An NA
 - ừ, nhìn nó thế thôi nhưng nóng lắm đấy. Đợt đi bữa tiệc doanh nhân về nó tự kỉ mấy ngày. Mở cửa vào phòng mà thấy tan hoang như chiến tranh thế giới thứ 3 ý. CHả hiểu bị giữ mà như thế nữa, mà thôi tiếp tục làm việc đi : Huy
 - VẦng; An Na
- TRang sững người ” Phan cũng có mặt trong bữa tiệc tối đó?? Phải chăng góc ấy nhìn thấy mình ở hành lang nên...” nghĩ đoạn nó phóng đi không chào ai 1 tiếng.
- Lang thang trên con đường kim mã. Trong tahnph phố hà nội này, Kim mã có lẽ là con đường Trang thích nhất. Nó thích rong ruổi 1 mình trên con phố này lúc muốn yên tĩnh, và bây giờ cũng thế.
- Sầm!!!! sao sáng bay vòng vòng trên đầu nó.
- Bộ không có mắt à ??? : Trang quát lớn dù ai cũng biết đây là lỗi của nó mà. Chẳng thèm để ý đến người mà nó làm ngã, nó lườm xéo tên đang bệt dưới đất kia rồi tiếp tục nhắc chân bước đi.
 - HỪ. Đúng là chảnh. Không biết ai đụng trúng ai mà còn dám to tiếng : Giọng nói đáp trả
- Câu nói kết thúc chọc tỉnh nóng của Trang rồi dậy, nó quay mặt lại. 4 con mắt gặp nhau làm nó sững sờ.

7. Chap 6: Hội Ngộ

- Là anh : Trang bắt ngờ

- Hơ. Không ngờ là em đấy : Thành Phong
 - Không sao chứ, xin lỗi. Có cần vào bệnh viện không : Trang bớt nóng, cảm thấy mình có lỗi.
 - Gãy tay rồi đó, không vào viện mà được à : Thành Phong
 - Anh đùa à, tôi va phải anh có xú thể thôi gãy tay kiểu gì được. Đàn ông con trai kiểu gì thế: Trang
 - Thế con trai không phải là người à. Gọi taxi đưa anh đi kiểm tra đi. : Phong láu lỉnh
- Sau 1 hồi cãi nhau, trang vứt Phong ở bệnh viện. Thanh toán xong chi phí chuẩn bị chuẩn thì..
- Này, đi đâu thế. Đưa đến đây thì phải hộ tống về chứ. Người đâu vô duyên: Phong
 - Bộ chân anh để làm cảnh à. Có chân tự cuộc bộ mà về đi. Xây xát có tí mà lảm chuyện. Đồ công tử bột: Trang
 - Đưa anh về, coi như trả ơn vụ anh giúp em gỡ chuyện đính hôn lần trước : Phong
 - Hơ, anh giúp được cái gì. Tôi làm tôi chịu cả , anh có làm được gì cho tôi đâu : Trang
 - Không nhờ cuộc điện thoại gợi ý của anh thì em biết làm gì ngoài cúi đầu nghe lời đâu. Thế có chịu đưa anh về không : Phong
 - Mặc kệ anh. Có chân tự về : Trang
 - Hừ, con gái gì đâu mà điệu ngoa hư hỏng quá. Đụng phải người ta rồi giờ còn định đánh bài chuẩn. Không biết còn lương tâm nữa không đây : Thành Phong lớn tiếng để thu hút ánh nhìn của những người xung quanh.
- Những câu nói của Phong nhanh chóng lọt vào tai của những người xung quanh. Họ bắt đầu bàn tán ồn ã. Bảo cô này thế nọ cô này thế kia .. làm Trang xấu hổ không biết dấu mặt đi đâu. Đành lôi áo Phan kéo ra cổng bệnh viện.
- taxi : Trang hét lớn, vẫy vẫy chiếc taxi bên đường
 - đó. không thích đi bộ thì tôi gọi xe à về đó. Đàn ông con trai gì mà kệt xỉn : Trang mở cửa, quay người chuẩn bị bỏ đi thì cổ tay bị túm chặt, lôi vào xe.
 - này, bộ trời nóng quá đây thần kinh bị chập đoạn nào à. Buông ra ngay : Trang
 - Bác tài ơi, đi đi bác. Bác đi theo địa chỉ này cho cháu: Thành Phong đưa máy điện thoại cho bác tài xé.
- Chiếc xe bắt đầu lăn bánh trao sự hỗn loạn. Trang la om xòm tới tấp, Phong bắt lực chẳng thể nào cản cái miệng cứ pala pala kia lại.
- A. Bác ơi, hần là tên bắt cóc đấy. Bác nghe theo lời hần cũng sẽ là đồng phạm : Trang biết không thể bắt góc Của Thành Phong được, chuyển mũi tên qua bác tài xé
 - Không phải đâu bác, cô ấy là người yêu của cháu. Đang cãi nhau nên cô ấy giận không chịu đi với cháu thôi : Thành Phong nhanh miệng giả thích
 - Lũ trẻ bây giờ hay thật : Bác tài xé toát mồ hôi hột, lăm bằm
 - Tôi đếm đến 2. không dừng xe tôi nhảy xuống. 1 2 3.....
- Kéttttttt. Tiếng xe ô tô phanh gấp nhưng đúng lúc. Trang vừa lấy đà, chuẩn bị nói là làm thì bị 1 bàn tay giữ chặt lại nhưng không kịp nữa vì nó đã bay ra khỏi xe.
- Cộp, Trang đóng mạnh cửa lại rồi chạy như bay, bỏ lại 1 tên cứ nhìn chăm chăm không rời mắt từ phía sau:
- Phong pov's:
- phải chăng, cô ấy quá giống.....
- Enad pov's.
- Cháu xin lỗi,làm bác sợ rồi. Đi thôi bác: Phong

Cùng lúc đó, có 1 người đang tức giận vì trò đùa quá lố của Trang. Cái môi đã đỡ sưng hơn nhưng cay đường như thét ra lửa.

- Không biết hôm đó mua ớt gì mà cay thấy mồ : Phan lẩm bẩm trong tức giận

Tiếng nhạc chuông vang lên Màn hình điện thoại hiện lên 2 chữ " Hâm choảnh ". Vừa nhấn trả lời, đầu giây bên kia đã oang oang.

- A, tôi biết tôi có lỗi là chọc giận ông, tất nhiên đây không phải lần đầu và sẽ không là lần cuối. Nhưng mà anh Huy bảo ông giận thật rồi, tôi thấy vui lắm, he2. Nhưng mà vì thấy có lỗi 1 xíu. Nói nhiều tốn tiền điện thoại của tôi quá. Tối 7h30, CAFFE HOUSE..tút tut tut

- Hơ, nói 1 mạch như đọc rap rồi cúp luôn, chẳng để ai trả lời. : Phan tự kỉ ^^

...caffe house, 7h45 p.m...

Cạch ! cạch.. li caffe đá được đánh đều.

- Ê, đến lâu chưa : giọng nói khang khác thường ngày của Phan

Trang ngừng đánh caffe, ngược lên nhìn Phan với ánh mắt tóe lửa. 1 giây 2 giây 3 giây, Trang không rời mắt khỏi Phan...rồi....

.....đón đọc chap tiếp của tỵ nhé.....

8. Chap 7: Trái Tim Của Gió

Trang ngừng đánh caffe, ngược lên nhìn Phan với ánh mắt tóe lửa. 1 giây 2 giây 3 giây, Trang không rời mắt khỏi Phan...rồi....

- HAHAAHAHA. Biến thái à. HAHAAHA : Trang không ngớt cười, cười như xối nước vào mặt Phan

- Cho 5 phút, thích nói gì nói đi. Xong tôi đi : Giọng nói chứa đầy bực tức khiến Trang bùng tỉnh. Nó thoáng chút có lỗi, về mặt trở nên nai hơn bao giờ hết.

- À, ông tháo khẩu trang ra đi. Nhìn kì kì ý. Đi cafe mà đeo thế sao uống : Trang nhẹ nhàng vì biết mình có lỗi.

- Ủ, cũng muốn lắm nhưng không biết nhờ phúc của ai tôi mới phải thế này : Phan nói bóng gió

- hi hi, tôi định chọc vui chút thôi. Ai biết là Ớt đó cay thế đâu, ông là lần đầu tôi thử nghiệm mà : Trang ngoan ngoãn khai thật hết kế hoạch của nó

- Lần đầu?? Thử nghiệm??? Bà đổi tên tôi thành chuột bạch từ bao giờ thế Trang : Nhìn vào ánh mắt kia cũng đủ hiểu Phan tức đến thế nào. Trang cúi đầu nhìn xuống dưới như con mèo biết lỗi. Làm Phan khẽ dao động khi nhìn thấy con mèo biết lỗi này.

- Nhưng mà ông làm mọi người để ý đến bản mình kìa, không ngược à. Bỏ khẩu trang ra đi. Nhìn như là....: Trang

- Như là gì, nói nốt đi : Phan

-À à, không có gì/ Hi hi : Trang giả ngốc cười khờ

CÁCH, Cheng

- Dạ tôi xin lỗi quý khách ạ : Nhân viên phục vụ loay hoay lau vết nước cam đổ lên áo Phan. miệng không ngớt xin lỗi.

- Không sao đâu, nước cam màu nhạt. Chị đi làm việc đi : Phan

- Tôi...tôi xin lỗi quý khách nhiều : Nhân viên

- Xì, ngày gì mà đen kinh khủng, bộ bà trừ tôi hả Trang : Phan cau mày

- Này, sao ông xiu ông đổ tại tôi thế hả, tôi có làm gì ông đâu : Trang vô tội, chu mỏ cãi lại
- Ngồi đó đợi tôi chút, tôi vào nhà vệ sinh lau vết nước cam : Phan
- ừ. : Trang

Ngồi trong quán chán chường đợi Phan, Trang bỗng tia thấy di động của hắn để trên bàn, nhìn giống in đúc máy nó. Bắn chất tò mò trỗi dậy, nhnf trước ngó sau. Trang với lấy chiếc điện thoại rồi nhấn. Nó hơi bực, máy cài mật khẩu. Nó vẽ đủ đường mã khóa thông thường nhưng đều sai. Bất quá nó vẽ hình mặt khẩu giống máy nó.

- A, mở được rồi : Trang khê reo lên

Theme điện thoại hình nó, nó hơi bất ngờ. Mở hình ảnh, trong máy toàn hình con gái, mà nói đúng hơn là hình của Trang. Có 1 vài tấm thỉnh thoảng nó tự sướng với Phan nhưng rất sít. Nó hơi sững.

.....trang pov's....

- Hay là mình tự kỉ tự lấy máy mình nghịch nhĩ??

...end pov's....

Nó lục túi tìm điện thoại. Rõ ràng chiếc này là máy của Phan mà, sao toàn hình mình nhĩ. Nó ngơ ngơ không hiểu.

- Bà làm gì mà cứ như gà ăn bọ xít thế Hâm : Phan bất giác xuất hiện làm Trang khê giật mình.
- À à, không làm gì cả. Nghịch nghịch thôi mà. hì hì : Trang
- Thấy máy tôi để đây đâu không: Phan loay hoay tìm máy
- À đây phải không: Nhân lúc Phan cúi xuống ghế, Trang nhanh tay để điện thoại về lại nơi cũ
- Ừ, đây rồi. Nó có chân à sao nãi nhìn đây không thể nhĩ : Phan nghi hoặc
- Ông hỏi tôi thì đi mà hỏi máy ông ý. Mà thôi. Tôi có việc chuẩn trước. Tiền nãi ông đi tôi trả rồi nhé. Còn đây nữa. Không biết môi ông đỡ sưng chưa nên tôi mua thuốc cho ông đấy, nghe bác sĩ nói nếu bôi thì trong đêm là hết. Về trước nhé: Trang đánh nhanh rút gọn, chạy ra khỏi quán rồi nhảy lên ô tô.
- Nhỏ này bị gì thế nhĩ: Phan lắc lắc đầu khê nhìn vào gói thuốc mỉm cười

Ngồi trên ô tô nhìn ra phía ngoài qua khung cửa sổ. Hè Hà nội về đêm thật đẹp. Trang nhoài đầu nhìn ra bên ngoài, bỗng nó thèm ăn bánh tráng trộn. Chị An Na với anh Huy giờ này chắc vẫn còn làm việc, không nên làm phiền. Trong đầu nó ló lên nụ cười lâu ngày không gặp của Vi mà nhớ. Nhanh tay tìm số nhỏ bạn để alo rủ rê nó đi cùng

- QUoái, số Vi đâu rồi nhĩ. Hôm nay sao tìm hoài chẳng thấy??? Mà nó đổi sốd như mưa muốn nhớ cũng chả nhớ nổi. : Trang lướt trên danh bạ, toàn những cái tên lạ hoắc. Mở tin nhắn, nó há miệng tròn mắt
- Ôi mẹ ơi, tráo nhầm máy với Phan mất rồi. Đi đã khá xa với quán, chưa kể là Phan đã về, thôi đợi mai trả sau : Trang tự kỉ 1 mình

11h p.m tại phong Trang

Tay lướt nhẹ trên điện thoại. Phan lưu tên nó là chánh hâm. Nó bực mình đổi tên thành TRang Chảnh. Dù là bực nhưng nó lưu Tên Phan trong máy cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, 1 từ ngắn gọn xích tích Điện.

Cùng lúc đó, Phan cũng đã nhận ra đây không phải máy mình. Vì nó lấy mật khẩu giống Trang nên dễ dàng mở khóa. Cả 2 chẳng biết tò mò gì mà đều không nỡ gọi 1 cuộc điện thoại báo cho nhau mà chỉ mở hết cái này sang cái kia coi. Trang tự sướng rất nhiều, nhiều lắm nhưng mà chẳng tấm nào chê xấu nổi. Phan cứ lướt lướt rồi lướt.

8h2 a.m. Cuối cùng người chủ động gọi điện trước vẫn là Phan

- Giờ này chắc không phải còn ngủ : Phan nói với vẻ đầy mỉa mai

Với tay lấy chiếc điện thoại, nghe giọng nói làm Trang giật bản mình. Quả thật nó vẫn đang mê man buồn ngủ vì lúc tối thức khá trễ. Nhưng chẳng dám nhận, nếu không đầu dây bên kia sẽ cười cho phồng mũi mắt, nên nó nhanh nhẩu đáp lại.

- Tất nhiên là không còn ngủ, đang ăn sáng : Trang

- Ủ, thế hôm nay đi chơi chỗ này không. Vui lắm. Cho bà 10 phút chuẩn bị nhé. Tôi đang đứng ở dưới. Sợ tốn tiền điện thoại của bà nên tôi cúp đây.

TÚT...TÚT...TÚT...sau khi điện thoại vang đến tiếng thứ 4 nó mới sực tỉnh chạy đi làm vệ sinh cá nhân, thay đổi thật nhanh để không bị lộ tẩy là đang nói dối.

.....pov's.....

- Mà hần là gì mà mình phải sợ nhỉ, chỉ cần nói là mới bắt đầu ăn sáng là được mà. Cho hần đợi ngoài cửa đi cho biết mặt: Trang leo lên ý định rõ trên người

....end pov's....

- Bà cho tôi đợi khá là lâu đấy : Phan hơi bực

- Lâu gì, tại lúc oong gọi tôi mới bắt đầu ăn mà, định đi đâu : Trang đá lạ

- Lên xe rồi biết : Phan mở cửa ô tô

- Đi ô tô không thích. Tôi muốn đi đạp điện : Trang

- Nhưng tôi không đi : Phan

- Thế đi xe tối, ok : Trang

- Ủ, tùy.

Tránh trường hợp xe hết điện như lần trước, Phan đã kiểm tra rất tỉ mỉ trước khi đi. 2 đứa khá thân rồi nên đi chung là chuyện bình thường, không chút ngại ngần gì cả.

- Thế đây là nơi ông bảo hay lắm à: Trang nhăn mặt

- ừ. Tất nhiên: Phan cười khẩy

- Đi siêu thị mà vui cái nỗi gì: Trang

- Hôm qua bà nấu cho bọn tôi ăn rồi, hôm nay tôi phải trả ơn chứ. Tiếc là tôi chỉ biết nấu chứ không biết chọn thức ăn. Bà đi để chọn giúp tôi : Phan nói mà ánh mắt hiện lên vẻ rõ đều.

- à, ừ : Trang khẽ cảm thấy bất an sợ bị trả thù.

Sau 1 hồi đi siêu thị, về nhà Phan vật lộn với cái bếp. Trang lắc đầu không biết mấy thứ Phan nấu có ăn nổi không nữa. Cắt rau, thịt mà hình không ra hình, thù không ra thù. 1 mớ tạp nham hỗn độn mới nhìn đã chả thiết ăn

- Này ông ơi, thôi ông ra mua cơm hộp cho anh chị ăn đi cho lành bụng. Ông làm thế này thì tào tháo rết cả lũ đấy ông ạ.

- Trang trí không đẹp thì đâu có nghĩa là không ngon. Bà lắm chuyện: PHan mạnh miệng

.....

Lúc đến công ty cũng đã kịp giờ ăn trưa. Trang leo đèo theo sau Phan vào văn phòng. Nhìn 4 hộp cơm bày ra trên bàn mà ngán ngẫm. Rau cắt không đều to nhỏ loạn xạ, nhìn không đẹp mắt mà còn sợ không đảm bảo tiêu chuẩn. Huy cất giọng hỏi về bi đát:

- Chả bù cho hôm qua tẹo nào. Có thật là ăn được không Phan : Huy

- Tất nhiên là ăn được, thử đi.

- HỈ HỈ, thật ra ông đã vào bếp bao giờ chưa Phan : Trang hỏi về nghi ngờ

- Tôi toàn nhìn mẹ với mấy cô giúp việc làm thôi. Tôi không cần làm : Phan hí hửng làm Trang muốn xỉu mất
 - Thôi thôi. Dù sao Phan cũng cất công làm rồi. Thử đi : an Na khích lệ
 - Phan tròn mắt nhìn anh chị ăn. Không ai có ý kiến gì, ánh mắt dừng lại trước mặt Trang, nhìn chằm chằm.
 - Sao không chịu ăn: Phan hỏi
 - À ừ. tại không tin tưởng ông lắm ý mà : Trang ngây ngô đáp
 - Không tệ như bên ngoài đâu em. Ăn khá được đây : Huy chỉ chỉ vào đĩa thức ăn
 - À dạ vâng. Mà Phan này, đổi phần cơm của ông cho tôi rồi tôi ăn: Trang
 - Sao chứ. phần nào cũng như nhau. Cần gì phải đổi : Phan
 - Bảo đổi thì cứ đổi. Nhiều lời làm gì : Trang vừa nói vừa cười nhanh tay tráo 2 phần cơm sau đó bắt đầu ăn. Phan cười hì hì nhìn Trang làm nó bực mình.
 - Bà sợ tôi chơi xấu như bà chắc. An tâm đi, tôi không trộn thuốc xổ vào cơm của bà đâu. : Phan nghiêm nghị
 - Công việc như thế nào rồi chị : Trang quay sang hỏi An Na
 - Diễn ra rất thuận lợi. Nói chung mọi thứ không có gì phải lo lắng. : An Na vui vẻ trả lời
 - Lần sau đừng tùy ý như thế nữa nha Trang, em lớn rồi phải suy nghĩ trước khi làm. Dù là bột cũng sẽ ảnh hưởng tới em sau này : Huy nhắc nhở
 - Dạ vâng : Trang ngoan ngoãn
 - Đấy đấy, CHẳng biết nhờ công của ai gây ra rắc rối : Phan thêm dầu vào lửa. Làm lòng tự trọng của Trang bị động chạm. Lườm 1 cái, làm mặt lạnh.
 - Các em không cần phải đến công ty giúp anh chị nữa đâu. Từ hôm nay mọi việc nhẹ nhàng hơn rồi. Anh chị tự lo được : An Na
 - Vâng : Trang Phan đồng thanh
- Đã hơn 10 giờ nhưng trong phòng của An Na còn rất âm ỹ. 2 chị em cãi nhau.
- Trong thời gian bố mẹ đi vắng chị trực tiếp chăm sóc em, em đi đâu cũng phải nói với chị : An Na lớn tiếng.
 - em đủ lớn để tự thân vận động được rồi, chị đừng có quản em theo kiểu cai ngục như thế. Em đi khoảng 3 4 ngày là gì đó thôi. Cần gì nhất sthieets mà chị phải làm loạn như thế : Trang cãi lại
 - Nhưng em đi đâu, đi với ai. Nhưng điều tối thiểu như thế ít nhất em phải nói với chị. nếu không lỡ em có chuyện gì thì biết làm sao. Em bướng cũng vừa vừa thôi, chị không nhường em nữa đâu đấy : An Na hằn giọng.
 - Em không thích nói thì thôi chị hỏi như thế nào cũng bằng không thôi. Chị đừng có lườm em như thế : Trang

Chap.....

An Na vung tay tát Trang 1 cú rõ đau, Trang lườm An Na chằm chằm rồi chạy về phòng. Ngôi nhà yên tĩnh hẳn nhưng ở 2 căn phòng khác nhau. 2 cô gái cùng chung tâm trạng. Lần đầu tiên 2 chị em to tiếng đến vậy, cũng là lần đầu tiên An Na đánh Trang. Trang đau, An Na cũng đau. Nhưng vết thương lòng đau hơn vết thương ngoài da nhiều.

Sáng sớm, trước khi đi làm, An Na gõ cửa xin lỗi Trang. Dù sao Trang suy nghĩ còn rất trẻ con lại còn cái tính ương ngạnh từ nhỏ nên An Na rất hiểu, An Na biết Trang rất muốn xin lỗi nhưng không dám nên chủ động. 5 phút chờ cửa vẫn không thấy Trang mở, An Na tiếp tục gõ nhưng không thấy động tĩnh gì, hơi lo lắng, cô tự mở cửa đi vào. Căn phòng in nguyên nhưng chẳng thấy chủ nhân của nó. An Na gọi điện nhưng

máy Trang để ở nhà, đồ đạc vẫn in nguyên nên nghĩ Trang đi đâu đó 1 lát. Trước khi đi làm An Na không quên dặn bác quản gia khi nào Trang về thì gọi báo 1 tiếng.

1 ngày trôi qua trong tĩnh mịch. Phan gọi hàng trăm cuộc điện thoại mục đích trêu chọc bà bạn nhưng kết cục luôn là không trả lời. An Na liên lạc với Trang cũng trong tình trạng tương tự.

9h30 p.m

- Em liên lạc được với TRang chưa : An Na hoảng hốt
- Em chịu, Vi cũng không có tin tức gì của Trang chị ạ : Phan cũng lo không kém

.....

1 đêm dài mất ngủ nhưng Trang 1 cuộc điện thoại cũng không gọi về, nó đi không mang theo trong người 1 đồ đạc gì.

Mỹ. 9 A.M

- Không phải thật, anh nói dối. Anh lừa tôi, anh giả giấy tờ lừa tôi : Nước mắt giàn dụa, Trang dùng tay dấm thùm thụp vào bả vai người đang đứng đối diện.
- Anh xin lỗi nhưng đây là sự thật. Kết quả ở Việt Nam đã rõ, là do em đòi đi nước ngoài chứng kiến tận mắt để đợi kết quả mà. : Phan bua

Trang vẫn không ngừng khóc, quãng đường từ bệnh viện về khách sạn nó đã khóc nhưng nước mắt rơi chứ không còn phát ra tiếng. Đã 4 ngày nó đi không liên lạc với bất kì 1 ai. Nó không muốn ăn uống gì, miệng cũng không mở dù 1 câu cũng không nói.

Cốc CỐC, tiếng gõ cửa

- Anh vào nhé

Bên trong vẫn tĩnh mịch không có tiếng trả lời, cửa mở.

- Em đã bình tĩnh hơn chưa ??

Không trả lời, Trang chỉ khẽ gật đầu. Đôi mắt vô hồn sưng húp lên vì khóc quá nhiều.

- Anh xin lỗi, nếu anh biết khi sự thật phơi bày em sẽ thế này thì anh thà mãi mãi im lặng còn hơn : giọng nói buồn trầm nhưng đầy sự san sẻ.
- Anh không có lỗi, do em ngốc quá thôi. Giờ...em muốn nghe anh kể về em và mọi thứ quanh em. : trang khó khăn nói trong tiếng nấc.
- Ủ.....

.....

1 tuần lặng lẽ trôi qua trong sự lo lắng, nỗi buồn và nước mắt. Trang về Việt Nam nhưng nó không về nhà.

King KOnG.....tiếng chuông cửa kéo dài. cô giúp việc ra mở cửa.

- A cô Trang : có vẻ như nó đã tới đây nhiều đến mức như nó ở nhà nó rồi
- Vi đâu
- Dạ cô chủ trên phòng, mời cô vào.

Trang thân thuộc ngôi nhà này như nhà nó, cứ tự nhiên nó đi lên phòng, không gõ cửa, dẩy vào thẳng bên trong.

- A, mày đây rồi. 1 tuần qua mày đi đâu thế con điên này. Chị an nalo ày không ăn uống gì được mày biết không : Vi trách móc, giọng nói run run lo lắng.
- Ủ. Đừng nói với ai tao ở đây. Tao cần yên tĩnh: Tran trầm giọng
- Mày sao thế. Phải báo mọi người 1 tiếng chứ. Thế tao gọi cho Phan 1 tiếng được không : Vi

- Mày báo với ai thì tao đi ngay tức khắc : Trang
- Mày có chuyện gì, nói tao nghe : vi lo lắng
- Không có gì cả : Giọng Trang vẫn trầm buồn
- Tao lớn lên với mày. Nhìn mày thế này mà bảo không có gì mày nghĩ tao tin sao. Nếu mày coi tao là bạn thân thì mày phải nói hết cho tao, chắc chắn tao có cách giúp mày : Vi

Trang bắt đầu thút thít, nhìn nó khóc mà Vi mỉm lòng. Nghe Trang kể, nước mắt Vi cũng lăn chả lặn dài. Vi không biết giờ phải khuyên bảo nhỏ bạn thân như thế nào, chỉ biết ôm nó thật chặt rồi bảo ” cố gắng lên, bên cạnh mày còn có tao, có mọi người mà”

9. Chap 8: Vụt Bay

- Bây giờ mày định làm gì : Vi hỏi
 - Cũng không biết nữa. Có lẽ là đối mặt với sự thật thôi : Trang
 - Bây giờ mày mạnh mẽ hơn chưa ?? : Vi
 - Mày thấy sao? : Trang hỏi lại
 - Chỉ là cố tỏ ra mạnh mẽ, thật chất mày rất buồn và muốn suy sụp hoàn toàn. Đúng không : Vi
- Trang chỉ cười nhẹ, coi như câu trả lời.
- Mày định không gặp chị An Na à. Mày buồn, chị ấy lo, mọi người cũng chả vui về gì cả : Vi
 - Tao có cách của tao rồi. Mày đừng lo : Trang
 - Mày cho tao số anh ấy đi : Vi
 - Làm gì ??
 - Đừng hỏi nhiều, cứ cho tao là được : Vi
 - Lát tao sẽ đi gặp An Na. Mày gọi báo được không : Trang
 - Tất nhiên là được. Chị An Na mong mày lắm. Thật ra lúc mày đến tao đã báo cho chị ấy an tâm rồi. Chị bảo là mày chưa muốn về thì cứ bảo mày ở đây. Miễn là đừng mất tích nữa là được : Vi
 - Mày.. ai ày báo hả, mày... : Trang tức giận
 - Tao xin lỗi. Vì...
 - Thôi đừng nói nữa. Đã thế để tao về. Mày đi đâu thì đi đi : Trang
 - Thế tao đưa mày về nhé : Vi
 - Không cần, tao tự về. Tao không trốn mất đâu mà lo. : Trang

Bắt 1 chiếc taxi. Trang lên đường đi thẳng về nhà. Nó lo lắng không biết phải đối mặt với chị như thế nào. Nó biết chị không có lỗi nhưng bây giờ nó xem mọi thứ hiện tại quanh nó đều là giả tạo. Trang vào nhà, ngôi nhà ngỡ như quen thuộc nó sống suốt 16 năm qua. À không, có thể ít hơn. Nhưng những ấy thời gian lại làm nó trở nên xa lạ với ngôi nhà này. Nó quen thuộc ngôi nhà hơn bất kì nơi đâu, tổ ấm xa lạ của nó. Cảm giác ấm áp mất dần đi khi nó vào cấp 1. Mọi thứ trở nên tồi tệ hơn khi bố mẹ dần mất vào công việc và dường như bỏ bê 2 chị em nó. Nhưng thứ làm nó buồn bây giờ không còn là điều đó, mà nó còn hơn như thế gấp trăm lần.

Cốc cốc cốc

- Chị, em là Trang : Trang
- Em vào đi : An Na

Bước chân vào phòng, nó hơi lưỡng lự, nó sợ đối mặt với sự thật đau đớn này. Cửa mở, Trang hơi bất ngờ, Huy đang ngồi trên ghế đặt sát giường, và người đang tiểu tiện nằm trên giường không ai khác ngoài An Na. Nhìn thấy chị như thế, lòng Trang nhói lên đau đớn.

- Chị, ...em xin lỗi : Trang khàn giọng

- Không có gì. Em ổn là được rồi : An Na yếu giọng.

Trang nhìn Huy chằm chằm với ánh mắt nghi hoặc. An Na thấy thế liền bảo :

- Anh ấy luôn giúp đỡ cho chị, chăm sóc chị lúc chị gục ngã : An Na

- Anh ra ngoài 1 chút được không ạ, em cần nói chuyện riêng với chị : Trang hứng mắt về phía Huy, nói. Huy cười nhẹ, vẻ hiểu ý. Đứng dậy đi ra ngoài. Trang leo lên giường ngồi bên cạnh chị.

- Em xin lỗi chị nhiều lắm : Trang

- Thôi, mọi chuyện qua rồi. Đừng nhắc lại nữa : An Na

- Mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi chị ạ : Trang nói, giọt nước mắt đầu tiên đã lăn dài

- Ý em là sao : AN na

Trang lấy trong túi ra 1 tập hồ sơ. An Na ngồi dậy, nhận lấy tập hồ sơ từ tay Trang kinh ngạc ” Kết quả xét nghiệm ADN ”, tay run lên mở tập hồ sơ đọc. Trang dùng tay bịt chặt miệng để kìm tiếng nấc không cho nó phát ra. Mặt An Na không chút biểu cảm, nước mắt lăn dài 2 bên má. 30 giây sau như trấn tĩnh lại, An Na quệt nước mắt, giữ lấy vai Trang lay mạnh :

- Ai nói với em những điều này, đây không phải sự thật. Đúng không : An Na cố giữ bình tĩnh

- Đây...đây là thật : Trang

- Không phải mà, lẽ kết quả này sai. Có thể đây là kết quả sai mà : An Na

- Không phải, lúc đầu em cũng nghĩ như thế, vì ở Việt Nam kết quả có thể bị sai. Nhưng sau khi qua Mỹ tận mắt chứng kiến quá trình kiểm tra, thì...thì..em không thể chối bỏ sự thật được nữa : Trang nói trong nước mắt.

- Hóa ra em mất tích cả tuần qua là qua Mỹ chứng thực chuyện này. Ai...ai là người nói những điều này cho em. Cả chị và em đều không biết thì làm sao có người khác biết được chuyện nhà mình. : An Na như hiểu ra

- Là...là..là anh trai em : Trang mấp máy

An Na lặng người, không nói không rằng. Cố gắng nở nụ cười tự khích lệ bản thân.

- Em..sẽ về với gia đình em. Mọi thứ em có ở nơi này đều là của chị. Em không có quyền ở lại, cũng không có quyền đòi hỏi lợi ích. Em sẽ đi, em trả lại hết những thứ gì em từng có. Em sẽ ra đi không mang theo bất cứ 1 món đồ nào cả .

Trang dứt câu, An Na không đắn đo. Trong sự tức giận, An Na tát mạnh Trang làm má nó đỏ lên hiện rõ 5 ngón tay.

- Chị tát em, em không buồn mà ngược lại. Cái tát này coi như là nợ em phải trả vì thời gian qua cũng nhiều lần thái độ với chị : Trang nói, miệng vẫn cười. Nhưng đôi mắt cười mọi khi không còn nữa.

- Em tưởng là em trả được sao. Em nghĩ em trả được gì nào, quần áo, dày dép, điện thoại hay túi xách. Ừ, cứ coi như những thứ đó em có thể trả lại. Nhưng tình yêu thương ba mẹ giành cho em thì sao, liệu em trả nổi không. Em có dám nói ra rằng họ không yêu thương em. Hay em nghĩ chuyện đính hôn đó diễn ra là họ muốn đuổi em đi. Em còn quá nhỏ để hiểu đính hôn chỉ là cái cớ để 2 bên cùng có lợi. Đính hôn chứ đâu phải kết hôn. Thậm chí kết hôn người ta còn có thể li hôn chứ đính hôn chẳng lẽ lại không hủ hôn được. Em cho rằng họ không yêu thương em ư. Họ không yêu thương em mà khi họ bị bắt đã cấp tốc gọi chị về chăm sóc cho em và phải giấu em chuyện này. Hừ, buồn cười không chứ. Có ai muốn con gái ghét mình không hả : An Na thực sự nổi giận vì những lời Trang vừa nói

- Em.. : Trang chưa kịp nói hết câu đã bị AnNa lớn tiếng cắt lời
- Em ??? Nếu em đã muốn đi, muốn rời bỏ tất cả. Thì đồng nghĩa em không còn là em của chị, không còn là con của bố mẹ. Em nghĩ chỉ 1 tờ giấy này nó lớn hơn tình thân sao. Chị biết suy nghĩ của em còn rất nông cạn. Em hãy suy nghĩ đi. Chị cho em 1 tuần để nghĩ thông. Sau 1 tuần, chị sẽ tôn trọng quyết định của em. Nhưng nếu em phủ phàng không còn muốn nhận gia đình nữa, chị cũng sẽ không ép em. Mà kể từ giây phút đó, mười mấy năm qua em được mọi người chăm sóc như máu mủ đó sẽ rũ bỏ tất cả. Em và chị sẽ là người lạ. Em đi đi, chị không cần biết em đi đâu. 1 tuần sau em quay lại ngôi nhà này, chị sẽ chờ kết quả. Em vẫn là em chị, là con của bố mẹ. Đồ của em em có quyền mang đi, không cần phải để lại đâu. Bây giờ chị mệt rồi, em ra ngoài đi. : An Na không nhìn mặt Trang, quay người lại.

Trang mở cửa ra ngoài. Mặt nó thoáng buồn nhưng lại nở nụ cười trước mặt Huy như thể để trấn tĩnh.

- Em không biết quan hệ của anh chị phát triển như thế nào rồi nhưng mà chị ấy yếu đuối lắm. Chăm sóc chị thật tốt dù em nhé : Trang nói, không cho Huy kịp trả lời thì nó đã bỏ đi.

Huy mở cửa vào phòng. An Na ngồi trên giường, gục đầu xuống đầu gối, im thin thít.

- Em khóc đủ rồi. Lúc này em cứng rắn lắm mà. Cố lên : Huy
- Anh có hiểu chuyện gì đang diễn ra không : An Na vẫn cúi đầu xuống gối (đầu gối)
- Không, nhưng có vẻ như là điều gì đó rất shok thì phải. : Huy
- Anh nghĩ gì nếu Trang không phải em ruột của em, không phải con ruột của bố mẹ em : An Na
- Anh chưa từng nghĩ tới điều đó. Anh thấy 2 chị em giống nhau, đặc biệt ở đôi mắt. Rất giống. : Huy
- Anh nhìn đi : Trang ngược mặt lên, với lấy tờ giấy mà Trang để lại. Đưa ra trước mặt Huy
- Không...không thể nào : Huy bất ngờ
- Nhưng nó lại là thật. Tại sao chứ?? : An Na gào lên
- Nhưng nó cũng chẳng làm tình chị em của 2 người bị rạn nứt. Trang vẫn là con của bố mẹ em như suốt thời gian qua mà. Em sẽ vẫn yêu thương Trang như ngày nào. Phải không : Huy
- Tất nhiên là thế. Nhưng Trang nó không hiểu. Nó cảm thấy mọi thứ thật giả tạo vào nó có khoảng cách giữa mọi người kể cả em. Ít nhất là bây giờ em cảm thấy thế : An Na
- Bây giờ thì sao : Huy hỏi
- Trang cần thời gian và em cho nó thời gian để suy nghĩ. Mọi chuyện tiếp theo sẽ ra sao thì đều do con bé : An Na
- Anh biết em buồn hơn Trang rất nhiều. Nhưng tình thương em dành cho cô bé vẫn không vơi. Em cứ khóc đi muốn muốn. Đừng để nó bị chèn ép trong tim rồi bùng nổ không kịp vá. Anh sẽ bên cạnh em mà, đừng lo lắng gì nữa. : Huy

Gió chiều man mát thổi. Trang đang lang thang trên con đường quen thuộc. Trong đầu nó hiện lên 1 chuỗi những việc nó trải qua trong suốt quãng thời gian gần gũi.

...flat back...tại cafe house

- Gọi tôi có chuyện gì không : Trang
- Nhớ vợ suýt cưới, muốn gọi ra ngắm thôi : Thành Phong
- Đùa kiểu đó nữa thì đừng bao giờ gọi tôi nữa : Trang khó chịu
- Anh không đùa nữa. Muốn giỡn cho em vui để nghe anh nói xong đỡ sok. Em còn nhớ lần đầu tiên em gặp anh, anh đã nói với em rằng đây không phải là lần đầu tiên ta gặp nhau: Giọng Thành Phong nghiêm nghị.
- Không nhớ lắm. Nhưng có chút ấn tượng : Trang lơ lơ
- Thế chuyện em đụng anh, anh làm loạn bắt em đưa vào bệnh viện không.

- Có. Đồ ki bo như anh vụ đó tôi nhớ như in. : Trang hớn hở như được mùa

- Thực ra hôm đó là anh không thể phủ nhận em được nữa. Vì thực sự em rất giống em gái thất lạc của anh. Xét về độ tuổi và cả khuôn mặt này. Dù bây giờ em đã trưởng thành và xinh hơn lúc bé rất nhiều. Lúc nhìn thấy em ở bữa tiệc anh đã thoáng giật mình. Vị hôn thê mới gặp lần đầu nhưng làm anh có cảm giác rất dỗi quen thuộc như ruột thịt. Nên anh đã kiên quyết phản đối sự kiện đính hôn này. Hôm ở bệnh viện anh đã bí mật cho làm xét nghiệm ADN. Và dù kết quả không ngoài dự đoán nhưng anh vẫn không khỏi bồn chồn, : Phong

- Anh kể câu chuyện như hài thế bảo ai tin cho nổi : Trang nhếch môi

Phong đưa cho Trang xem kết quả. Mặt nó hiện rõ vẻ bất ngờ.

- Anh lừa tôi, rõ ràng anh muốn câu chuyện thêm hấp dẫn nên mới làm đồ giả lừa tôi. Tôi không ngờ anh nghĩ đâu : Trang cố lảng tránh

- Sự thật trước mắt em. Em không thể trốn tránh. Nếu không tin thì hãy sắp xếp thời gian đi sang Mỹ với anh 1 chuyến. Ở đó công nghệ hiện đại. Anh sẽ cho em tận mắt chứng kiến những điều anh mới nói là sự thật. Em phải giữ bí mật hoàn toàn tới khi em tin sự việc này. Không được phép nói cho người thứ 3 biết. Anh hiểu rồi chứ.

Nói xong. Thành Phong thanh toán rồi đi về. Để mặc Trang ngẩn người không biết tin khay không. Nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đứng dậy về ngay sau khi Thành Phong quán. Thời gian sau đó, nó mất tích. Nói trắng ra là nó đi tìm sự thật, rằng nó và gia đình hiện tại của nó chẳng liên quan gì đến nhau. Nó mồ côi?? À mà không, nó có anh trai mà, anh trai nó và nó thậm chí còn suýt cưới nhau, chuyện nực cười thật. Suốt mười mấy năm qua họ đã giấu Trang và mọi người sự thật này, sự thật mà lẽ ra nó phải biết. Nó cảm thấy bị lừa dối. Nếu anh nó và nó không gặp nhau thì sự thật sẽ bị chôn vùi mãi sao, sẽ chẳng ai nói cho nó biết bố mẹ nó là ai sao. Nó đau lắm, buồn lắm. Chỉ muốn yên tĩnh thôi. Thời gian nó vắng bóng là thời gian nó đau khổ nhất khi phải gồng mình với thực tại. Anh nó luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng rất thương nó, anh kể cho nó nghe về tuổi thơ u buồn và về bố mẹ nó. 1 tháng, không dài nhưng cũng đủ để nước mắt nó cạn khô và trái tim đầy mảnh vỡ của nó cứng rắn hơn. 1 tuần để nó suy nghĩ. Suy nghĩ về mọi chuyện, về thực tại. Cái thực tại mà ngay cả nó cũng muốn chối bỏ. Thật lạ là những lúc này, nó bỗng cảm thấy nhớ Phan đến lạ lùng. Nó thấy nhớ cái cảm giác mỗi lần nó buồn là chẳng biết đâu bay ra chọc nhỏ tức lộn ruột rồi làm nhỏ quên đi những nỗi buồn vu vơ. Trong chốc lát nó muốn gặp kẻ mà nó nhẽ ra không muốn nhắc tới nhất.

.....last.....(tại Mỹ)

- Anh, anh nói cho em về bố mẹ mình được không : Trang

- Em ổn rồi chứ : Thành Phong ôm nó vào lòng.

- Vâng : Trang

- 2 tuổi rưỡi, em đã tỏ ra rất thông minh. Những sách truyện ba mẹ mua cho em em đều đọc rập rập khiến người ta phải khâm phục, những phép tính trong phạm vi 100 em làm không vấn đề gì. Nhưng em đặc biệt không cho người khác lại gần trừ những người trong gia đình mình ra. Ba mẹ lớn lên ở trại mồ côi cùng nhau, cuộc sống vất vả nuôi họ khôn lớn và đẩy 2 trái tim đơn côi xích lại gần nhau. Cả 2 cùng cố gắng để sau này có cuộc sống hạnh phúc không phải chật vật. Mẹ thường kể với anh những câu chuyện của họ, lúc mới khởi nghiệp cuộc sống vất vả. Tiền thì ít mà chi tiêu thì nhiều. Lắm lúc cơm ăn không đủ mà vẫn cố gắng bươn chải. Mẹ đẹp nên cũng chẳng muốn khó khăn để lấy 1 người đàn ông giàu có ẹ cuộc sống tốt hơn, nhưng chẳng thử thách nào ngăn được tình yêu của họ. Cuộc sống khó khăn nhưng họ rất hạnh phúc. Gặp thời, ba mẹ làm ăn phát đạt rồi sinh ra anh. Rất lâu sau đó, 10 năm sau thì em gái của anh chào đời. Anh rất thích ngắm em, em dễ thương mọi lúc nhất là khi ngủ. Từ lúc em sinh ra, mỗi ngày ba đều chụp một tấm hình ghi lại hình ảnh khôn lớn của em mỗi ngày trong nhật ký của ba. Ba chụp lúc em cười, em khóc, ... cứ như thế mỗi ngày 1 tấm hình. Mẹ vui mỗi lần em cười khúc khích khi anh chơi trò ú òa cho em xem, lo lắng đến quên ăn quên ngủ mỗi khi những cơn sốt kéo đến với em. Người lạ lại gần không phải anh hay ba mẹ thì em khóc dữ nên rất khó để ba mẹ tìm được bảo mẫu cho em. Năm em 3 tuổi, ba mẹ phải đi công tác ở nước ngoài gặp đối tác làm ăn. Trước khi đi ba mẹ dặn dò anh rất nhiều điều, đặc biệt không được quên

chụp ảnh cho em. Ba mẹ mình mỗi lần đi xa sẽ đều hôn nhẹ lên trán của anh và em. Hôm đó là ngày cuối cùng anh được ba mẹ hôn và em cũng vậy. Từ mờ sáng anh nghe được tin dữ, chuyến bay của họ gặp vấn đề rồi phát nổ. Bất hạnh thay những người khách sống sót không có tên bố mẹ mình. Ba mẹ từ bé không có người thân, bố vợ giữ dòng dõi tập nập. Nhưng trong tang lễ của họ, không biết bao nhiêu người khóc ngất. Anh bế em, đứng cạnh bàn thờ của ba mẹ, anh vô tư bảo em rằng họ đến chơi mà không gặp ba mẹ nên khóc đấy em nhỉ. Nhưng người ta bắt anh đeo khăn trắng, anh không chịu, anh chạy bay ra cổng, họ gọi vào làm lễ, anh không vào. Vì anh đứng đó đợi ba mẹ về. Ba mẹ bảo hôm đó sẽ về mà anh đợi hoài, họ bế anh vào. Họ nói ba mẹ mất rồi, anh vẫn không nghe. Anh bảo không phải, họ đi công tác thôi. Nhưng họ nước mắt ràn mi. Bảo rằng họ ngủ yên mãi mãi trong lòng đất kia rồi. Anh ngất xỉu. Khi tỉnh lại thì anh đã nằm trong phòng. Lê những bước nặng nề anh đi về hướng bàn thờ. Em tròn mắt đứng đó, em nhìn chăm chăm vào ảnh ba mẹ rồi em bảo " ba mẹ ơi, sao mãi ba mẹ không về. họ cứ bắt con và anh đeo cái vải màu trắng. Anh bảo họ vì đến mà không gặp ba mẹ nên khóc nhè. Ba mẹ về nhanh nhé, con nhớ ba mẹ lắm. " Những câu nói ngây thơ của em như đâm vào ruột gan những người chứng kiến. Anh chạy tới ôm chăm lấy em. Rồi thời gian qua đi, bỗng chốc người ta bắt anh em mình chuyển nhà. Phải đến ở cô nhi viện mà anh và ba mẹ đã đến rất nhiều lần. Ba mẹ rất thương những đứa trẻ ở đây, đầu tư vào đây không ít tiền. Bởi lẽ họ mong những cô nhi ở đây sẽ đỡ vất vả hơn mình ngày xưa. Anh vẫn đi học nhưng ở trường mới, ngôi trường của làng trẻ SOS. Trong 1 buổi đi học về, anh không thấy em. Họ bảo em đi chuyển tới nơi khác rồi, 1 nơi giàu có và hạnh phúc hơn rất nhiều. Nếu anh muốn tốt cho em thì hãy để em được sống đầy đủ. Anh như điên dại, chửi bới, rồi đi tìm em nhưng không có kết quả. 1 năm sau đó anh được nhận nuôi. Họ chính là ba mẹ nuôi bây giờ của anh. Vì không thể có con nối nghiệp nên họ nhận con nuôi. Họ chọn anh vì mặt mũi anh sáng sủa, kết quả học tập đến cả thầy cô còn ngất ngưỡng. Lúc đầu anh cứng đầu, nhưng sau đó anh thấy họ rất tốt nên đã sống như con ruột suốt mười mấy năm qua. Gặp lại, anh rất vui vì em hạnh phúc hơn anh tưởng rất nhiều : Thành Phong kể trong nước mắt. 2 anh em ôm nhau khóc vì tuổi thơ của mình. Một sự mất mát quá lớn trong cuộc đời, đẩy 2 số phận của 2 đứa trẻ sang 1 trang sách mới.

.....now.....

Ngồi trên xe buýt, mắt nó cay xè khi nhớ lại lời anh. Kí ức mong manh hồi đó, nó không còn nhớ gì. Nhưng có 1 dòng cảm giác gì đó rất ấm áp nhưng cũng rất xa lạ luôn chạy qua người nó. Hơi áp của ba mẹ ruột của nó chẳng. Thực tại và quá khứ, 1 sợi chỉ mong manh buộc 2 cung bậc cảm xúc lẫn lộn với nhau. Anh thương nó, nhưng thời gian nó ở bên anh để nhớ được phải chăng quá ít để nó quyết định. Bố mẹ và chị nó, những người luôn yêu thương nó trong suốt thời gian qua dù có những lúc nó buồn vì bố mẹ vui đầu trong công việc mà quên đi sinh nhật của 2 chị em nó. Bất giác nó sờ tay lên mặt, sờ vào vết lúcc nải chị tát nó. Chị tát nó để nó trưởng thành hơn. Nó không trách chị mà còn thương chị hơn và cảm thấy thật tội lỗi khi nó làm chị buồn, chị khóc. Ít ra bây giờ chị còn có anh Huy bên cạnh, làm nó yên tâm. Còn hơn nó, chẳng biết sẽ trôi dạt về đâu.

10. Chap 9: Gõ Cửa Yêu Thương

(những chap cuối sẽ được kể bằng lời của Trang)

Đến nơi thì trời cũng đã xế chiều. Tôi quay lại biển angle, biển đẹp thơ mộng với những bãi cát trắng mịn. Tôi thuê 1 khách sạn gần biển, tiền trong thẻ của tôi vẫn khá nhiều. Tôi đến đây với 1 chiếc túi nhỏ có vài 3 bộ váy. Từ phòng tôi có thể nhìn thấy hầu hết bãi biển. Giờ này rất đông người đi tắm, qua cửa sổ trong phòng tôi nhìn thấy biển chật kín người. Tôi không muốn làm tâm điểm chú ý nên tốt nhất là nghỉ trên phòng cái đã. Ở biển nên sóng khá kém. Tôi không muốn chị và mọi người lo nên đã gửi tin nhắn đến họ, ít nhất là để thông báo rằng tôi không bỏ đi hay gì gì đó mà chỉ là tìm 1 nơi yên tĩnh để suy nghĩ.

.....

Không biết tôi đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, nghỉ dậy với lấy cái điện thoại cũng đã 8 giờ tối. Bụng tôi bắt đầu treo lên nhưng tôi chẳng muốn ăn. Từ 1 tháng trước, tức là khi tôi biết chuyện của mình. Tôi bỏ bữa thường xuyên, thậm chí có ngày tôi chẳng ăn gì mà vẫn đứng vững được. Gần đây có nhiều chuyện khiến tôi phải suy nghĩ, đầu tôi gần như muốn nổ ra. Có lẽ vì thế mà tôi quên đi cơn đói của mình. Tôi ngồi dậy, dò wi-fi của khách sạn. Lâu lắm rồi tôi không cập nhật tin tức. Kiểu này tôi sắp đi ngược lại với thời đại mất.

Tin tức chả có gì nổi bật. Tôi chuyển qua facebook, tôi vẫn bật chế độ offline với mọi người. Lướt qua bức ảnh cuối cùng tôi đăng hôm đi mua đồ với Phan. Like với mem khá nhiều, cả nghìn like chứ không ít. Mở ibox toàn thấy ” bạn ơi kết bạn với mình nhé ” mà tôi thì không có thói quen kết bạn với người lạ nên bật chế độ theo dõi từ lâu rồi. Bỗng có 1 tin nhắn gửi đến, nó thắc mắc rõ ràng đang off mà sao vẫn biết mà chat. Nó định mặc kệ thì cái nick “đánh rơi nụ cười” lại làm nó khựng lại. (tên nick chỉ mang tính chất minh họa thôi nhá)

Bắt đầu cuộc trò chuyện:

- Đánh rơi nụ cười: tớ biết cậu đang onl, đừng chảnh quá không nở trả lời thế.
- Đánh rơi nụ cười: giờ này ra biển thích lắm đấy. Ở biển mà không biết hưởng thụ. Ngốc quá.
- Trang choảnh (nick minh họa thui há): Ai đấy???
- Đánh rơi nụ cười: người giám hộ
- Trang choảnh: Quen không??
- Đánh rơi nụ cười: Ai biết.
- Trang choảnh: Đồ điên
- Đánh rơi nụ cười: Chúng chỉ điên được bệnh viện xác nhận rồi. Bạn không cần bổ sung đâu.
- Trang choảnh : Boy hay girl thế. Giọng điệu thế này chắc là anti fan của tui rồi hà.
- Đánh rơi nụ cười: Nếu nói là lưỡng tính thì sao. hihi
- Trang choảnh : Thì chẳng liên quan chứ sao. Có quen đâu mà nói chuyện như biết nhau thế.
- Đánh rơi nụ cười: Ra mở cửa phòng đi.

Tôi chạy ra ngoài cửa. Nhìn quanh chẳng thấy ai. Ngay trước cửa có 1 hộp đồ ăn. Ngó nghiêng chẳng hiểu chuyện gì nhưng vẫn mang vào phòng, đóng cửa lại. Tôi phi thẳng lại chiếc điện thoại, có 1 tin nhắn mới từ người lạ vừa rồi.

- Đánh rơi nụ cười: Đồ ăn cho chảnh cá cảnh đó. An tâm đi, tui không cho thuốc gì đâu mà lo.
- Trang choảnh : Ai đấy (tôi bắt đầu mất bình tĩnh, cảm giác bị theo dõi đang quanh quẩn trong đầu)

Đã offline, kết thúc cuộc trò chuyện. Hắn không trả lời câu hỏi của tôi.

Bụng tôi bắt đầu sôi lên ừng ực,mở chiếc hộp ra tôi không khỏi bất ngờ. Rõ ràng toàn món tôi thích, chẳng kịp nghĩ nhiều,mở trước miệng mèo tôi gì phải bỏ. Ăn chén no nê tôi quăng hộp cơm giấy vào sọt rác. Trườn người nằm ngán ngẩm. Tôi đã quyết định trong 1 tuần này sẽ không liên lạc với bất cứ người quen nào,kể cả nhỏ bạn thân nhất của tôi, Vi. Từ trong phòng, tôi hướng mắt nhìn ra bãi biển. Bây giờ đã gần 10 giờ tối nhưng trên đường vẫn rất ồn ã, đúng là khu du lịch. Nhưng biển bây giờ đã ít người hơn rất nhiều. Tôi nhảy ra khỏi giường, xỏ ngay đôi dép tông vào rồi nhanh chóng rời phòng. Tất nhiên tôi cũng cẩn trọng quan sát xung quanh để kiểm tra xem dự đoán của mình có chính xác không. Nhìn trước ngó sau 1 lúc tôi cảm thấy an toàn và nhanh chóng ra bãi biển.

Sải từng bước trên bãi cát mịn màng. Tôi ngồi thụp xuống dưới cho sóng vỗ làm ướt váy tôi. Biển đêm không yên tĩnh như tôi vẫn nghĩ. Trong màn đêm bao phủ cả 1 khoảng trời mênh mông, tiếng ào ào của những đợt sóng vỗ bờ vẫn thao thao bất tuyệt. Biển muốn yên mà gió chẳng ngừng. Nhìn biển đêm tôi có cảm giác như mình là chính nó. 1 màu đen phủ kín trong lòng tôi. Cuộc đời thật thích trêu ngươi, chưa bao giờ tôi nghĩ những người nuôi dạy tôi từ bé không phải ba mẹ tôi và tôi cũng chưa bao giờ hết shock vì điều đó. Nhưng họ cũng như ba mẹ ruột của tôi, họ yêu thương tôi như chị An Na. Họ quan tâm chiều chuộng tôi dù có những lần tôi vô lễ.....rất nhiều rất nhiều điều khác khiến tôi không dám tin những gì đang diễn ra là sự thật. Tôi cứ ngồi như thế,trong đầu đầy ắp những suy nghĩ. Những đám mây tản dần để lộ mặt trăng sáng ngời soi xuống bãi biển. Bây giờ biển hoàn toàn vắng người. Tôi cất giọng hát, bài hát mà tôi hồi bé rất thích mà khi lớn lên tưởng chừng như tôi đã quên đi nó:

Bèo dạt mây trôi, chốn xa xôi

Em ơi anh vẫn đợi bèo dạt.
Mây... trôi chim ca tang tính tình, cá lội
Ngắm một tin trông, hai tin đợi, ba bốn tin chờ
Sao chẳng thấy đâu.
Một mình trăng treo suốt đêm thâu,
Em ơi trăng đã ngả ngang đầu.
Thương nhớ... ai sương rơi đêm sắp tàn, trăng tàn.
Cành tre đưa trước ngõ, làn gió la đà
Em vẫn mong chờ, sao chẳng thấy đâu.
Ngày ngày ra trông chốn xa xăm
Em ơi anh vẫn đợi mỗi mòn.
Ra... trông sao xa tang tính tình cá vờn,
Người đi xa có nhớ,
Là nhớ ai ngồi trông cánh chim trời, sao chẳng thấy đâu.
Mỗi mòn đêm thâu suốt năm canh
Em ơi anh vẫn đợi mỗi mòn.
Thương nhớ... ai chim ơi cho nhẩn một đôi lời
Người đi xa có nhớ,
Là nhớ ai ngồi trông cánh chim trời, sao chẳng thấy đâu.
Người đi xa có nhớ,
Là nhớ ai ngồi trông cánh chim trời, sao chẳng thấy đâu.

.....

Cách đó không xa, sau những bụi cây um tùm, 1 người đang chăm chú nhìn cô bé đang hát trên biển. Ánh trăng vàng chiếu vàng gương mặt xinh xắn đó làm người nhìn phải siêu lòng. Giọng hát hấp dẫn đó làm hấn phải người. Vo ve vo ve...cháp..cháp..dù nghe hát thích thật nhưng nghe trong tình trạng này thì chẳng tập trung được. Lũ muối khát máu cứ liên tục tấn công hấn, hấn đập muối mà vợ tay loạn xạ làm Trang giật mình vì những tiếng..cháp ...cháp...chép (Tiếng dùng tay đập muối ý)

.....

Những tiếng ồn không rõ phát ra làm tôi thoáng rùng mình. Giờ này biển đã hoàn toàn vắng không còn một bóng người cộng với tiếng vi vu của gió dưới ánh trăng vàng huyền ảo này làm tôi thấy sợ. Nhanh chóng trở về khách sạn. Giờ này hầu như mọi người đã đi ngủ, tôi cứ có cảm giác bị bám theo từ nãy tới giờ, nhưng ngoảnh đầu lại thì không có bóng người. Bất chợt tôi nhớ tới lời chị,ma thường đứng trước mặt chứ không ở sau lưng. Mình ngoảnh ra sau rất dễ bị hù.Nghĩ bụng tôi hoảng hốt chạy nhanh vào phòng khóa cửa lại rồi thở phò 1 cái rõ dài. Tôi rất ngại đi 1 mình, chỉ những lúc buồn lắm thôi. Nhưng bây giờ tôi còn can đảm đi xa 1 mình, tôi tự phục mình quá.

Đặt lưng lên chiếc giường êm màu trắng. Mí mắt tôi nặng trĩu. Đang miên man đi vào giấc ngủ, tôi giật bản mình. 12 giờ rồi chứ sớm gì nữa đâu,không biết cha nào rảnh nháy máy phá giấc ngủ của tôi. Máu nóng sôi sục nhưng không bằng giấc ngủ, tôi chuẩn bị tắt nguồn thì lại có 1 dòng tin nhắn được gửi đến từ số nháy máy tôi vừa rồi:

” Trò chuyện đêm khuya chút không choảnh ơi ”

Tin nhắn này thật khiến tôi phải để ý. Choảnh??? Chẳng phải cái đứa trong facebook lúc nãy gọi tôi thế sao?? Người ta toàn gọi tôi Trang chẳng chứ choảnh thì chỉ có mỗi cái đứa lương tính không rõ nguồn gốc này. Tôi ngẫm 1 chút rồi trả lời tin nhắn.

” Bộ khủng hỏ, có biết xem đồng hồ không thế. Không nhầm thì bạn có nick facebook là ĐÁNH RƠI NỤ CƯỜI phải không??? ”

Chưa đến 20s sau khi gửi tin nhắn đi đã có hồi âm:

” Woa, siêu thế. Đúng rồi đó. ”

” Sao có số tôi? ”

” Thì đã bảo là người giám hộ rồi thì có số điện thoại là bình thường thôi ”

” Nghe rùng rợn nhỉ. Không thích ngủ thì đừng phá người khác. Đ Đ ”

” Chỉ còn 3 ngày nữa thôi, quyết định như thế nào rồi??? Đi hay ở lại?? ”

Đọc xong tin nhắn này tôi có sự shok nặng. Rõ ràng người này không ba xạo, biết rất rõ tôi và cả hành tung của tôi. Chẳng lẽ là thám tử hay gì gì đó của anh Phong hoặc chị AnNa. Không đúng, chị An Na rất tôn trọng tự do của tôi. Mà với tính cách của anh Phong thì chẳng rảnh đi làm mấy trò này. Bố mẹ tôi thì càng không thể, từ bé tôi đã rất được nuông chiều thả lỏng vì họ rất tin tưởng và hiểu tôi. Ngoài những người này thì còn ai?? Ai rảnh mà bám đuôi tôi cơ chứ. Trong đầu tôi bỗng xuất hiện ý nghĩ BẮT CỐC TỔNG TIỀN. Eo ơi, chỉ có bắtcốc mới đi tra hành tung lai lịch của tôi thôi. Nhưng mà sao hổng biết 3 ngày nữa tôi sẽ về. Vô lý, giả thuyết này không đúng.....Lúc tôi đang miên man trong những dòng suy nghĩ thì điện thoại lại reo. Tôi không có thói quen nghe máy từ số lạ, nhưng có nhiều vấn đề tôi cần hỏi rõ nên cuối cùng cũng bắt máy. Chưa kịp mở lời thì bên kia đã nhanh miệng trước:

- Nghe kể chuyện đêm khuya 1 chút chứ. : Giọng nói ồm ồm kiểu như bị mất giọng vang lên
- Sáng đến nơi rồi khuya cái nỗi gì. Mà ai đây, nói rõ lai lịch trước đi. : Tôi hần học
- Ngày cuối cùng bạn ở lại đây, tôi sẽ xuất hiện trước mặt bạn.
- Bộ bạn rảnh hết trò chơi hay sao mà thích chơi trò ma quỷ gì thế.: Tôi mất bình tĩnh vì cái giọng điệu nửa vờ của cha này
- Con gái điệu thế này tôi thích lắm ý. Nghe giọng là biết bạn choảnh tính ngủ rồi đấy nhỉ.

Im lặng

- Nếu không trả lời chứng tỏ không hiểu tiếng người, mà không hiểu tiếng người chứng tỏ..
 - Chứng tỏ cái gì.
 - À, định bảo chứng tỏ không phải người mà là @\$# nhưng mà choảnh trả lời rồi thì thôi không phải. : Giọng điệu trên chộc vẫn vang vang
 - Bạn còn 3s để nói. 1...2...: trong lúc đang đếm, bên kia vang lên giọng nói nghiêm nghị, không còn sự trêu đùa, cắt ngang lời tôi.
 - Tôi không có quyền lựa chọn thay bạn ở lại hay ra đi. Nhưng tôi sẽ giúp bạn suy nghĩ kĩ về vấn đề này.
- Tôi im lặng, trong đầu kín mít dấu chấm hỏi về người trên trời rơi xuống này.
- Im lặng tức là đồng ý để tôi nói đúng không?? : Giọng khô khốc của người lạ hỏi tôi
 - Nói đi, có cần bạn nói đâu:

- Ừ. Chắc bây giờ bạn rất thắc mắc về tôi phải không. Nhưng bạn yên tâm đi, tôi không phải người xấu xa gì đâu. Còn mấy hôm nữa thôi là bạn biết tôi là ai rồi mà. Tôi đã nghe về chuyện của bạn, điều bây giờ tôi có thể cho bạn biết là thế. Bạn biết không, bạn rất may mắn và cả anh của bạn cũng vậy. Có lẽ lúc biết sự thật này bạn đã khóc nhiều lắm phải không. Có 1 điều bạn không biết, đó là bạn không mạnh mẽ như bạn tưởng đâu. Bạn rất yếu đuối nhưng bạn luôn che giấu điều đó. Bạn tạo cho bạn 1 vỏ bọc ngay từ nick name

của mình ” Trang chải”. Thực ra bạn rất yếu đuối và luôn cần được che chở.....Hôm nay tôi nói nhường ấy thôi, trễ lắm rồi. Ngủ ngoan nhé.

- À...này. Thật ra bạn là ai??

- bạn sẽ sớm biết thôi. tut...tut...tut...

Rất nhanh, người đó kết thúc cuộc trò chuyện, để lại trong đầu tôi 1 mớ hỗn độn. Lăn lộn suy nghĩ suốt 1 đêm. Mới 5 giờ sáng, tiếng chuông điện thoại inh ỏi làm tôi thức giấc. Theo thói quen, tất nhiên tôi tắt điện thoại, nhưng chưa nổi 3s sau điện thoại lại inh ỏi. Tôi tắt ngủm luôn điện thoại để tiếp tục giấc mộng. Nhưng cha này chẳng đơn giản như thế mà cũng chẳng biết gã này ở đâu ra gõ cửa đập cửa phòng tôi ầm ầm cho đến khi máu nóng của tôi sôi đến hùng hục. Tôi vút phất chắn phóng xuống giường, vào nhà tắm tìm cây chổi lau nhà rồi hí hục ra mở cửa để tặng cho người phá hoại giấc ngủ của tôi vài gậy.

Cửa mở ra, bên ngoài không có 1 bóng người, chỉ có 1 mẩu giấy. Tôi bây giờ lửa giận sùng sục, cóc thèm quan tâm tờ giấy trời đánh đó, phóng nhanh lên giường mong ru lại giấc ngủ. Nhưng sau 1 hồi phấn đấu mà vẫn không ngủ lại được. Tôi dậy làm vệ sinh cá nhân, ra ngoài ban công hướng biển. Đã 5h30 sáng mà biển vẫn còn chập choạng chưa sáng hẳn. Nếu ở đất liền giờ này mặt trời đã phân phát ánh nắng chói chang rồi. Mở cửa bước ra ngoài ban công hướng ra biển, tôi yên tĩnh ngắm biển. Giờ còn khá sớm nên người bơi không nhiều lắm, khá thưa thớt. Tôi hứng chí, người không nhiều nên cũng thêm được nghịch nước. Mang tiếng đi biển mà ăn rồi chỉ ngồi nhìn người ta bơi thì thật tiếc.

Trong lúc sắp xếp chuẩn bị đồ đi tắm, phòng bên cạnh có người đang cho phim vào máy ảnh. Bước ra khỏi phòng với 1 chiếc mũ lưỡi trai cụp xuống che hết mặt. Mất đeo 1 cái kính râm khá lớn....

Chuẩn bị đồ đạc xong xuôi, tôi mở cửa phòng chuẩn bị chạy ra ngoài thì mảnh giấy vừa nãy vẫn còn nguyên chưa bị lao công thu dọn. Lúc này trí tò mò của tôi rồi dậy, theo bản năng nhặt tờ giấy lên. Trong tờ giấy chỉ vắn vỏi vài chữ ” dạo biển buổi sáng trước 6h30 để ngắm mặt trời mọc, sẽ rất tuyệt đấy ^^ ”. Tôi bắt giắc đưa tay lên xem đồng hồ, đã hơn 6h rồi. Nếu mặc đồ này vừa bơi vừa đợi mặt trời mọc thì không có cảm giác lắm. Tính tôi khác cậu kìa theo hoàn cảnh nên 1 lần nữa tôi lại đi thay đồ. Xỏ đôi dép tông màu trắng, tôi mặc chiếc váy trắng khá giản dị và tất nhiên không quên mang theo chiếc kính râm để đỡ chói mắt. Tôi nhanh chóng có mặt tại bãi biển tối qua. Các cửa hàng lưu niệm hầu hết đã mở cửa, 1 chiếc mũ rộng vành màu sữa khá bắt mắt khiến tôi không do dự mua ngay 1 cái.

Sải từng bước chân trên biển, lúc này mọi nỗi buồn trong tôi đều bị gạt sang 1 bên. 1 tay cầm kính râm, tôi cười thật tươi để đón nhận những ánh nắng ban mai ấm áp này. Xung quanh tôi bắt đầu xuất hiện rất nhiều lời tán thưởng khiến tôi thấy hơi ngượng ngùng dù đây là chuyện không có gì đặc biệt. Đưa mắt hướng về phía mặt trời đang nhô từ dưới biển lên cao dần cao dần. Miệng tôi nhếch lên cười tươi rói, tôi mong tôi sẽ như mặt trời to lớn kia. Sẽ từ từ vực lên từ chính khắc nghiệt của nó. (Suy nghĩ lúc này của tôi ý là lửa vực dậy từ nước. Mặt trời nhô lên từ dưới biển.) Tôi nhìn chăm chú hưởng thụ cảnh bình minh hiếm hoi mới thấy được này cho đến khi mặt trời đã lên cao rất cao khiến tầm nhìn của tôi thu lại, dù đeo kính nhưng vẫn rất chói. Tôi tháo dép cầm ở tay, lết đôi chân trần trên cát mịn. Để tránh bị nhìn chăm chăm tôi cúi gằm mặt xuống nhìn đôi chân của mình. Xa xa tôi thấy có 1 chiếc xuồng bu kín người, nhanh chân chạy lại xem có chuyện gì thì tôi thấy ngư dân đang bán cá, mực...do tò mò nên tôi đứng nhìn những sinh vật biển hình thù kì lạ 1 lúc thì phát hiện mình bị chụp lén. Mấy gã khá cao to chạy theo tôi nãy giờ đang đứng cạnh tôi và chụp hình như thể tôi đồng ý chụp ảnh với họ dù tôi chẳng biết gì. Thấy khoc chịu nhưng tôi không nói gì rồi nhanh chóng rời khỏi bãi biển đi ra phía hoa viên của bãi biển. Cảnh vật ở đây rất đẹp, chuyển đi lần trước tôi đã phải thừa nhận điều đó. Lăn la ở khu quà lưu niệm, tôi thấy mấy vị khách nước ngoài bám theo tôi 1 cách dai dẳng. Vâng, lại nữa, nhưng ít ra họ vẫn lịch sự hơn 1 số người chụp lén kia. Họ dùng tiếng anh mong tôi chụp ảnh cùng họ, miễn cưỡng chụp 1, 2 tấm rồi tôi tạm biệt đi về khách sạn trong sự khó chịu nhẹ.

- Chị ơi, có người nhờ em gửi cho chị ạ. Em chào chị.

Lúc tôi vào đến cửa khách sạn thì 1 bé gái chừng 8 tuổi gì đó chạy đến đưa tôi 1 hộp thức ăn. Không kịp hỏi gì thì bé đó đã chạy đi rất nhanh. Vào phòng mở hộp cơm ra thì tôi chắc chắn người này với người lần trước mang cơm cho tôi là 1. Có 1 chút hoang mang nhưng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, đã quá giờ ăn sáng rồi nên bụng tôi cũng bắt đầu bài ca đói bụng. Hai ngày nữa, ngày tự gọi mình là người giám hộ đó sẽ xuất

hiện.

11. Chap 10: Suy Nghĩ

Lại một ngày nữa trôi qua trong nỗi niềm. Màn đêm buông xuống bao trùm lấy trái tim cô đơn của tôi. 7 ngày này dài thật dài để tôi suy nghĩ. Tôi sợ cảm giác cô đơn nhưng giờ đây tôi đang làm bạn với chính nỗi sợ của tôi. Như thế phải chăng là mạnh mẽ hay bị bỏ rơi ?? Những ngày qua tôi chỉ ăn rồi ngủ, thỉnh thoảng lang thang trên bãi biển với cái đầu nặng trĩu suy nghĩ và lo âu. Rồi đến khi mọi thứ trong tôi tĩnh lặng, tôi lại lôi quyển nhật kí ra viết viết. Có lẽ nhiều người cho rằng thời này rồi ai còn rảnh thời gian mà ngồi viết thứ nhật kí nhàm chán này, nhưng tôi thì không. Không phải ngày nào tôi cũng trích thời gian ra để ghi nhật kí, tôi chỉ dùng nhật kí ghi lại những khoảnh khắc đáng nhớ trong đời. Lúc tôi buồn, tôi khóc, tôi vui nhưng chỉ muốn 1 mình tôi mới tìm đến nhật kí. Hay chẳng hạn như lần đầu tiên tôi làn gì đó hoặc ấn tượng mạnh 1 vấn đề gì đó tôi mới viết nhật kí. Cho nên quyển sổ xinh xinh của tôi dù đã 5 năm rồi nhưng tôi viết vẫn chưa hết nổi. Nhưng thời gian này thì khác, khi nỗi cô đơn, sự khó xử bao trùm, 5 ngày vừa qua tôi luôn nhiệt tình với nó. Cuốn nhật kí chứa bao suy nghĩ của tôi...

Ngày***tháng**năm*

Hôm nay lần đầu tiên tớ ngắm bình minh trên biển, rất đẹp. Trong giây phút ngắn ngủi, tớ quên đi mình là ai, tớ thả tâm trí trôi theo từng đợt sóng. Nhưng rồi cũng phải trở lại hiện thực thôi, người bạn tự xưng là người giám hộ của mình sắp xuất hiện và mình sẽ không tỏ mò về người đó, vì mình cảm thấy không cần thiết. Thời gian 1 tuần sắp hết nhưng mình không thể đưa ra kết luận sẽ đi cùng anh Phong hay ở lại cùng gia đình. Mình thất sự rất khó xử. Anh muốn đưa mình trở về với gia đình thực sự, nhưng đối với mình. Nếu quay về đó mà để mặc lại toàn bộ những gì mà suốt mười mấy năm qua mình có thì thật quá khó. Mình không muốn rời xa chị Na và bố mẹ của mình. Đối với mình, dù họ là bố mẹ nuôi nhưng những tình yêu họ giành ình không thể chối cãi. Dù nhiều lúc họ bận đến nỗi cả tháng không thể ăn chung với chị em mình bữa cơm. Nhưng bây giờ mình đã lớn, mình không còn trách móc họ nhiều như lúc bé nữa. Vì mình biết bố mẹ rất yêu mình và chị An Na... Mình thật sự khó nghĩ quá. Đối với những gì anh Phong nói với mình thật ra rất lạ lẫm vì những việc đó xảy ra khi mình còn quá bé và rõ ràng ấn tượng của mình khoong thể bằng thực tại. Mình ước gì có ai đó lắng nghe và ình biết mình nên làm gì. >< nhật=" " kí=" " ngủ=" " ngon=" ">

.....

Ở phòng bên cạnh, có người vẫn đang làm công việc hàng ngày của mình. Người đó vẫn âm thầm dõi theo ai đó ở phòng bên cạnh. Làm xong việc, bước ra ban công hóng mát, ngược sang ban công phòng bên cạnh, người nào đó thoáng giật mình rồi nhanh chóng cúi đầu xuống để không bị nhìn thấy.

.....

Tôi ra ngoài ban công ngắm nhìn cảnh biển về đêm. Thật tĩnh lặng nhưng rất hào nhoáng. Có cảm gaics ai đó đang nhìn tôi, nhưng ngo nghiêng 1 lúc chẳng thấy gì. Có lẽ do tôi nhạy cảm thôi. Hôm nay vẫn như hôm qua, hôm kia nhưng tôi buồn ngủ quá nên ngủ sớm hơn. Đóng cửa, tắt đèn, lên giường, chìm vào giấc ngủ.

7.00 A.M điện thoại reo ầm ỹ. Những tia nắng ban mai xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt tôi. Theo bản năng, tôi đưa tay lên che mắt cho đỡ chói. Nằm thờ 1 lúc trên giường rồi tôi ngồi dậy, đi làm vệ sinh cá nhân 1 cách uể oải vì còn ngái ngủ. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, tôi lại nằm bịch trên giường. Bắt đầu lim dim thì điện thoại reo, lần này không phải chuông báo thức của tôi mà là tin nhắn thoại mới. " Bạn muốn biết tôi là ai không, đáng lẽ ngày mai tôi mới cho bạn biết nhưng tôi nghĩ hôm nay phù hợp hơn. Chiều nay 5h tại XX. bye ". Đọc xong tin nhắn tôi tỉnh ngủ hẳn, tôi muốn xem người biết nhất cử nhất động kia của tôi là kẻ nào.

5.00 P.M

Theo đúng hẹn, tôi đến XX.. Trên quãng đường đi hết sức đông vui náo nhiệt nhưng đến đây thì mọi thứ khác hẳn, yên tĩnh và vắng vẻ 1 cách kì lạ. Tôi có chút hối hận vì đến đây 1 mình nhưng biết làm sao chứ, hiện tại tôi đâu có thể rủ thêm ai đâu. Tôi đi vào quán nước có tên mà người đó gửi cho tôi. Quán rất đẹp,

kiểu cách trang trí hết sức tao nhã. Được xây dựng tại 1 địa điểm du lịch rất thu hút khách thể này nhẽ ra quán phải đông người chứ nhĩ?? Tôi ngồi ở vị trí gần cửa sổ đang thắc mắc những vấn đề khó hiểu kia thì bỗng nhiên, mùi thơm thoang thoang rất dễ chịu tỏa lên. Một lúc sau thì tôi chẳng còn biết gì nữa, mí mắt sụp xuống và tôi rơi vào khoảng đen. Chính xác hơn là tôi bỗng nhiên rơi vào giấc ngủ một cách vô lý....và chẳng còn biết trời đất gì nữa.

.....Mong các bạn ủng hộ chap 11 của ty nhé, mỗi bình luận của bạn là động lực của Ty.....

12. Chap 11: Tôi Hạnh Phúc

Từ từ mở mắt ra, vì đầu tôi đang gục xuống nên cổ rất mỏi. Ngược cổ lên, tầm nhìn của tôi chỉ bao phủ bởi một màu đen nhem. Tôi đang ở tư thế ngồi, tay bị trói nhưng không chặt, đủ để tôi có thể vận vẹo. Không phải đây là phòng tối mà do tôi bị bịt mắt nên mọi thứ đều phủ 1 màu đen. Tôi có thể tưởng tượng ra tình trạng của mình bây giờ như thế nào bởi vì những kiểu như thế này đầy rẫy trên phim. Miệng cũng bị 1 thứ gì đó làm cho không thể nói được nhưng chân của tôi thì hoàn toàn tự do.

BỘP BỘP BỘP. Tôi giẫm chân xoành xoạch trên nền nhà để gây tiếng động. Vì đi dày búp bê nên khi dẫm dồn dập như thế rất đau chân. Tôi đang mẩn mê trong mơ suy nghĩ thì CẠCH, có tiếng mở cửa.

- Ai?? Sao lại bắt trói tôi ?? Tôi có quen biết mấy người hã?? : Tôi cảm thấy mình quá ngốc khi bị dụ dễ dàng như vậy. 16 tuổi đầu rồi còn bị dụ bắt cóc dễ hơn con nít, hãiii nghĩ mà ngượng chín mặt.

- Câm à, trả lời đi cái bọn này. Muốn gì ở tôi??? Tiền hã, đừng có mơ. Bắt bán tôi á, không dễ đâu, bắt cóc tôi thì có lẽ cũng điều tra gia cảnh tôi rồi chứ gì...: tôi không ngừng nói, trong câu có ý dọa nạt.

Trả lời tôi vẫn là sự im lặng. Bỗng nhiên một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí khó ưa đồng thời khiến tôi cứng họng. Bởi giọng nói này...quá đối...

" Hôm nay ngày bao nhiêu nhĩ. alo alo, thôi không nhớ. Lâu lắm không thu nhật kí nhĩ, hình như là từ sinh nhật năm ngoái lận. Hôm nay là chính thức lên lớp 10 mà chẳng có gì đặc biệt, ngoại trừ 1 người. Một cô gái cao cỡ 1m65 tai đeo phone mất dán chặt vào quyển sách nên không để ý mình nhìn cô ấy chằm chằm. Cái chỗ mình thích bị nhỏ đó chiếm đóng mà thôi đành chịu, tại người ta đến sớm hơn mà. TRống vào giờ mình có ý tốt nhắc nhở rồi còn bị nhỏ đó chọc quê. Ôi điên quá. Chảnh cá cảnh mà :((("

" Chẳng hiểu sao mình với nhỏ đó như kẻ thù truyền kiếp tại ngộ. Gặp mặt là lại oa oa, làm thấy ghét. Muốn đổi chỗ hã, đừng mơ. Thích thì đổi qua chỗ khác mà ngồi, đòi đuổi mình đi nữa chứ. Xí . Mà nhỏ ta phải cỡ cao hơn 1m65 là cái chắc, nhưng dù sao vẫn lùn hơn mình. Phán sai chiều cao."

" Ngày nào cũng phải gặp mặt, chủ nhật cũng chẳng tha. Nhỏ Trang làm mình ngày càng giỏi múa miệng rồi. Bo a bo a với nhỏ cả ngày, khổ miệng tôi chủ nhật cũng phải hoạt động quá công suất. Thường ngày đánh đá là thể hóa ra cũng nhatscays quá, đúng là con gái. Mà hình như tại mình hiền quá nên nhỏ ta toàn đề đầu cười cổ thì phải. Hôm nay mang theo Trang, nhỏ ta hiểu động thật. LỚn xác rồi mà cứ như tiểu học không bằng. Lon ta lon ton đủ nơi nhìn ngây thơ, mà ngây nhiều hơn thơ. Mình chụp nhỏ cả đồng ảnh mà không hay biết. Dù sao cũng không thể phủ nhận là rất đẹp. "

" sorry sorry, mấy bữa nay bận quá nên không có thời gian thu nhật kí. Cơm còn chả được ăn no, mới sáng mờ mắt đã phải đến đưa cá cảnh đi học. Lúc về không được trở lại nhà mà phải lao vào tập luyện. Nhảy không làm được thì thôi còn học đòi. Báo hại mình vừa tập vuwafdayj. Mệt rã. Mà nghĩ cũng thương Cá cảnh, tập mấy lần đầu chưa quen chân thương bầm dập khó như con nít. HAIIIIII. DỨT SÙI LÀM MÌNH BUỒN LÂY "

" Cuối cùng cũng thành công. Mình và cô ấy thành công rồi. CẢ 1 quãng thời gian dài lao tâm khổ tứ với không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt. VUi đến không tả nổi, cái niềm vui mang dư vị của chiến thắng. Cô ấy nghe công bố kết quả xong thì vỡ òa, khóc như chư từng khóc. Mình biết vì sao cô ấy khóc, vì thanhquar đó đối với cô ấy có lẽ khó khăn biết bao nhiêu. Những lần ngã bầm dập, chấn thương. Những hôm nắng

gắt gao, cô ấy đều chăm chỉ. Lúc cô ấy ôm mình mà khóc nức lên vì vui sướng. Mình như bị điện giật...cảm xúc không thể nói thành lời. ”

” 2h sáng

- Tiến khách

- Đóng cửa

- Mở balô

Tại mình đang có mặt ở biển Thiên thần cùng vài người mới.Chị An Na, chị của Trang. Hai chị em mặc hai bộ váy đôi màu trắng, tinh khiết như chính họ vậy. Duy và Vi cũng góp mặt trong chuyến đi này, anh trai mình mới bắt cóc được là Huy cũng đi cùng. Mấy hôm nay chắc sẽ vui lắm ”

.
. .

” Đi chơi về đã phải lết xác đi dự tiệc, mệt mỏi. Ở đó, thấy 1 điều không nên thấy. Bực tức quá nên căn phòng của mình bị vạ lây. Chỉ khổ mấy bà cô giúp việc mai đi sắm đồ mới tìm sao cho nó in như cũ. **TRANG À BÀ CÍ BIẾT THẤY BÀ THÂN MẬT VỚI TRAI LẠ TÔI KHÓ CHỊU LẮM KHÔNG.** Không nhìn mặt bà trong 1 tuần đâu. AAAAA ”

” 4 ngày qua không gặp cô ấy, mình đã bảo sẽ cách mặt cô ấy 1 tuần cơ mà. Nhưng chỉ mới nghe tiếng nấc của cô ấy trong điện thoại đã đủ làm mình rối rắm. Cô ấy khóc, mình ghét cô ấy khóc. Cô ấy không nói lí do ỉn, nhưng dấu sao mong cô ấy bình yên ”

.
. .

” Như 1 cơn gió nhẹ thổi qua làm người ta rùng mình, cô ấy biến mất. Lo Lắng, lo lắng tột cùng. Cô ấy đi mất hút như thế khiến mọi thứ rối tung... Rồi quay trở về với khuôn mặt thần thờ, đôi mắt long lanh đậm buồn. Mình biết thời gian này khổ cho cô ấy lắm. Chị An Na tát, chị cũng đau lắm chứ,đau gấp mấy lần cô ấy cơ. Nhưng cô ấy ngốc! Ba mẹ cô ấy sắp trở lại sau quãng thời gian trốn tránh rồi, cô ấy phải kiên cường lên chứ. 1 tuần cho chị An Na cô ấy suy nghĩ thông suốt, mình sẽ âm thầm ở bên ”

” Hát beo dạt mây trôi trong đêm trăng, gió biển mặn nồng cứ đập vào mặt thế mà không lạnh sao. Chỉ muốn chạy đến ném cho con ngốc đó chiếc áo. Hu hu, ngồi nghe hát mà muối thịt khắp người. Thôi ngủ ngon, phòng bên ngủ ngon ^^ ”

.
. .

Tôi cứ ngồi thế, vánh tai nghe nhặt kí những ngày qua của kẻ bắt cóc tôi. Tôi cứ im lìm như thế ch đến khi tiếng nói đó ngừng phát ra am thanh. Nhưng tôi vẫn bất động, dường như những ngày qua, tôi có 1 cái bóng luôn dõi theo. Ngay cả lúc tôi vui và khi tôi buồn. Nhưng những lúc quan trọng, tôi lãng quên mất ai đó. Chiếc khăn che mắt của tôi được mở ra. Hiện ngay trước mắt 1 căn phòng màu trắng lung linh, xinh đẹp. Mọi thứ đều được chăm chút rất tỉ mỉ, từ khăn trải bàn, những bông hoa,.. tiếng nhạc nhẹ nhàng vang, buồn nhưng sâu lắng.

- Mấy hôm qua tâm trạng cậu thế nào, ổn hơn rồi phải không. Cậu đâu đơn độc như cậu nghĩ đâu.

Tôi vẫn cúi đầu, những dòng nước nóng hổi nhẹ rơi ra từ khóe mắt. Cậu ấy dùng tay nâng cằm tôi, tôi vẫn ngoan cố cúi đầu.Cậu ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn tôi.

- Tớ xin lỗi, đừng khóc mà.

Sau một hồi như thế, tôi nhìn chằm chằm mặt cậu ta. Buông đúng 1 chữ.

- Cút.
- Tớ xin lỗi mà.
- Cút đi. Đồ điên này.
- Đừng phũ phàng đến thế chứ.
- Cái gì?? Muốn gì đây??
- Từ nãy giờ không hiểu.

Tôi đứng phắt dậy, căn phòng xinh xắn này rất đẹp, nhưng không đủ để làm giảm đi cơn giận trong tôi. Đùa quá trốn rồi, tôi vui lắm sao mà rảnh để chơi trò bắt cóc tên điên đó. Cứ đâm đầu mà đi trong sự tức giận. Dừng lại bên bãi biển, tôi ném túi, buông giày. Ngồi bịch trên mặt cát. Trời đã nhá nhem rồi. Những cơn gió ừ ừ làm tôi lạnh, co chân ôm gối, mắt nhìn xa xăm.

Bỗng có 1 bàn tay dang rộng ôm gọn tôi.

- Thật sự không biết?
- Buông ra. " tôi hét lớn "
- Thật sự không biết vì sao Tớ phải nói những gì kia đó cho cậu sao.
- Không cần biết. Buông ra.
- Tớ thích cậu rồi, lần đầu tớ tỏ tình mà cậu nói không biết sao. Cậu thông minh thế mà sao ngốc thế.

SHOK Toàn tập. Tôi chờ người, không giẫy giụa nữa. Cậu ấy vẫn ôm tôi như thế. Giọng nhẹ nhàng nói.

- Những ngày qua, cậu có biết mọi người lo lắng lắm không. Không ai bỏ mặc cậu cả, chỉ tại cậu nghĩ thế thôi. Con nuôi thì sao chứ, vẫn là con mà. Cậu được bố mẹ cưng chiều này, được chị gái bảo bọc yêu thương, được bạn bè quan tâm và đặc biệt là tớ. Có lẽ những người đó không phải là máu mủ của cậu giống như anh Phong nhưng tình cảm của họ dành cho cậu không bao giờ là giả. Ba mẹ cậu ở tuổi vàng, có lẽ cũng rất vui vì con cái của họ hạnh phúc và đều rất thông minh và xinh đẹp. Có lẽ họ rất cảm ơn những người đã yêu thương anh em cậu như chính con cái họ.- cậu chậm rãi buông bàn tay đang ôm tôi - Cậu có thời gian suy nghĩ, nhớ về những tháng ngày qua cuộc sống của cậu như thế nào. Rất yên ả và đẹp đẽ đúng không. Ba mẹ cậu bận công việc chứ đâu phải họ ghét cậu đâu, ngay cả chị An Na cũng thế thôi thôi mà, phải không?

- Không phải, chị ấy chán ghét gia đình này.
- Chị ấy ra nước ngoài học quản trị kinh doanh, đoàn tạo ở nước ngoài tất nhiên tốt hơn trong nước.
- Nhưng sao họ không nói cho tôi biết?
- Chị An Na không biết chuyện cậu được nhận nuôi, chị không nhớ. Cậu thấy khi cậu biết được sự thật này cậu hạnh phúc không??? Không phải không. Thế thì cậu tự hiểu lý do rồi chứ? Vì họ không muốn cậu buồn.

Cả 2 im lặng, sau 1 lúc cậu kéo tôi đứng dậy. Cúi nhặt dây vào túi cho tôi

- Trời lạnh rồi, về khách sạn thôi.
- Tôi cứ như người mất hồn bị cậu kéo đi như thế.
- Phan này?
 - Hả???
 - Chợt tớ nhận ra, tình yêu gõ cửa lúc nào tớ chẳng hay.

Cậu nhìn tôi, cười tươi

- Cậu làm bạn gái tớ nhé.

- Nếu cậu đủ can đảm chịu đựng tớ.
- Tớ chịu đừng quen mất rồi thì có ý.

Mọi chuyện kết thúc thế như thế. Tôi trở lại trong vòng tay của gia đình thân yêu. Chỉ là tôi có thêm 1 người anh tuy lạnh lùng nhưng rất lo lắng yêu thương bảo ban tôi như chị An Na, có thêm 1 “người ấy” cùng tôi suốt quãng thời gian sau này. Tôi rất cảm ơn ai đó, nhờ ai đó mà tôi nhẹ lòng. Nhờ vào ngày tổ tình hôm nào của ai đó mà tôi nhìn nhận được vấn đề và biết rằng TÔI HẠNH PHÚC.

.

.

P/S LỜI CUỐI CỦA TÁC GIẢ: đây là bộ longfic đầu tay của mình. Có lẽ cảm nhiều thiếu sót nhưng mong độc giả bỏ qua. Với 1 cô bé 14 tuổi và chưa trải bao giờ nên có lẽ trình độ của mình còn non tay lắm. CHÂN THÀNH CẢM ƠN NHỮNG ĐỘC GIẢ ĐÃ LUÔN ỦNG HỘ TRUYỆN VÀ CÙNG MÌNH TRONG QUẢNG THỜI GIAN VỪA QUA.

13. Ngoại Truyện: Sinh Nhật Trang

Sau khi trở thành người yêu của nhau bất đồng xương hô trở nên mãnh liệt. Em vẫn cứ ngang hàng xương hô với tôi như ngày xưa xưa nhưng tôi tất nhiên không thích thế vì với em thì tôi vẫn còn non lắm. Có chẳng thì phải gọi em là chị bởi em hơn tôi 15 ngày tuổi. Lý luận của em là tháng 3 đến trước tháng 4 nên tôi gọi em là chị mới hợp tình hợp lý. Mà tất nhiên tôi đâu có đỡ người như suy luận của em. Mà em rất bướng nên quân tử không thể nói chuyện với em, em chỉ thích hợp với cách nói chuyện kiểu tiểu nhân. Đang ăn sáng ở căng tin, tôi hỏi em.

- Trang
- Ừm. -Em đang chén cái bánh mì kẹp thịt
- Hôm qua thằng em cùng cha khác ông nội tới chơi. Nó hỏi 1 câu mà tịt tồ te không biết trả lời thế nào.
- Hỏi gì mà thiên tài chém gió không biết trả lời thế
- 3 với 4 số nào lớn hơn
- Tất nhiên là 4, bé năm tuổi cũng biết. Đường nhận người yêu Trang nhá, người yêu Trang không ngốc thế đâu, nói mà làm xấu hổ lắm.
- Nhưng có người cứ cho rằng 3 lớn hơn 4
- Ai
- Gần ngay trước mắt xa tận chân trời
- NÀYYYYYY
- THÁNG ba với tháng tư tháng tư lớn hơn nên từ giờ phải gọi là anh nhé, anh anh anh nhớ chưa. Em cũng vừa nhận là $4 > 3$ rồi đó. Thôi anh lên lớp đi

Cứ thế tôi chạy đi để không bị tính bướng cái cùn của em giữ lại. Em ho nghẹn ổng tạm hộp nước vì nghe suy luận của tôi. Đáng yêu hết ý.

Ngày hôm nay của 17 năm về trước, 1 cô bé đáng yêu đã cất tiếng khóc chào đời. Và 17 năm sau cô bé này lại còn xinh đẹp và đáng yêu hơn 17 năm trước. Tôi khó khăn chuẩn bị sinh nhật cho em trong vòng bí mật. Vì lúc nào cũng kè kè với nhau như hình với bóng nên muốn tạo bất ngờ cho em cũng rất khó. Mới sáng sớm chở em đi học em đã cười tít mắt, còn tôi mặt mũi sa sầm vì đúng 12h đêm là người đầu tiên chúc em

bước sang tuổi mới và đứng trước cửa nhà em thấp nển cắm hoa 1 cách lãng mạn nhất mà không làm kinh động đến bố mẹ của em.

- NGười yêu cũng chịu khó quá nhỉ. Thế là tối qua anh thức trắng đó hả
 - Lát ngủ gật là lỗi của em. Ngáp
 - Em đâu có ép anh, do anh tự làm mà. - Em vòng tay ôm lấy tôi, tôi cười nhẹ im lặng
 - Lạnh quá, tối biết chơi đâu nhỉ.
 - Hôm nay nhiều quà chưa
 - Nhiều lắm lắm. Có 1 bạn nam gửi quà kèm 1 tấm thiệp ghi là " anh vẫn đợi em chia tay với người yêu "
- KÍTTTTTTT tiếng xe phanh gấp. Chiếc SH dừng tại bên đường
- Thằng nào mà lái?
 - Hi, yêu thế. Chọc xú đã ghen ta.
 - xì

7h00 PM, tại nhà Trang

PÍP PÍP - tiếng còi của ô tô vang inh ỏi

- Ổn thế, ba mẹ trong nhà đấy - em cau mày
- Tại em lè mề.
- Mà giờ mình đi đâu thế anh.
- Anh quên đồ ở nhà, giờ quay về lấy đã.
- Sợ trễ không??
- Không đâu.

Chừng 5p sau xe đã dừng trước cửa nhà tôi, tôi gọi em.

- Đi với anh.
- Thôi anh lấy đồ nhanh đi.
- Thì xú thô, lên phòng với anh luôn. Em ngồi mình dưới này thấy thương lắm.

Em cười rồi chui ra khỏi xe, ngoan ngoãn đi với tôi.

BÙMMMM, tiếng pháo giấy vang khắp phòng hòa với tiếng hát chúc mừng sinh nhật. 1 đũa bắn pháo nhằm vào mặt em làm em suýt khóc, chắc em đau lắm. Nhưng không sao, chỉ 1 xú dễ dàng em đã lại cười đến tít mắt. Tối hôm đó mọi việc đều tốt đẹp như ý muốn trừ việc pháo giấy lạc đường. Bữa tiệc hôm đó rất vui, em cười hoài. Đến lúc tiệc tàn đưa em về. Em ôm tôi chặt lắm, em bảo hôm nay là sinh nhật vui nhất từng trải qua của em. Nụ cười đó pha lẫn vài giọt nước mắt hạnh phúc.

Em của tôi, đơn giản và yếu đuối lắm. Khuôn mặt này, dáng vẻ này, em mãi là người nắm giữ chìa khóa đi vào tim tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-go-cua-luc-nao-em-chang-hay>